

ປະເທດສີ່ສອງດ້ວຍ

ປະເທດລາວ
ລາວ

ປະເທດໄທ
ໄທ

ປະເທດກຳປູເຈ
ກຳປູເຈ

ປະເທດຫວຽດນາມ
ຫວຽດນາມ

ປະເທດມຽນມາ
ມຽນມາ

Vilberson River

Vilberson Dner

Vilberson River

Sea Oregon 1

Sea Oregon 2

บทนำ

ท่านหญิงน้อย

My Diary Annamaria Rose...

สวัสดี ชื่อของฉันคือ อันนามาเรีย โรส มาร์ลโคเซนเต้
ท่านพ่อเรียกฉันว่าท่านหญิง บางครั้งก็เรียกท่านหญิงน้อย
ท่านแม่เรียกฉันว่าหนูโรส หรือท่านหญิง
บรรดาพี่ชายเรียกฉันว่าท่านหญิงน้อย หรือโรส
ส่วนประชาชนในประเทศชัคคาเวีย ฉันคือ 'ท่านหญิง' ของทุกคน

ฉันเป็นที่รัก

ฉันเกิดมาเพื่อเป็นผู้ถูกรัก ฉันได้รับความรักมากมายจากครอบครัว
ใหญ่ของฉัน

ถึงท่านพ่อกับท่านแม่สุดที่รักของหนูโรส

ท่านพ่อของฉันคือผู้ปกครองประเทศชัคคาเวีย ท่านพ่อดีมาก แต่ฉัน
ได้รับสิทธิพิเศษนิดหน่อย ท่านพ่อดูกับคนอื่นร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่จะดูกับฉัน

ประมาณห้าสิบเปอร์เซ็นต์ เพราะฉันคือท่านหญิงน้อยคนพิเศษของท่านพ่อ
ท่านแม่เป็นผู้หญิงที่อ่อนหวานมาก เมื่อท่านพ่ออยู่กับท่านแม่ ฉัน
รู้สึกได้เลยว่าท่านพ่อจะอบอุ่นมากขึ้น ท่านลุงแรมซีย์บอกกับฉันว่าท่านแม่
คือนางฟ้าผู้ปราบซาตานไร้หัวใจ ประเทศซัคคาเวียถึงได้สงบสุขจนกระทั่ง
ถึงตอนนี้ แต่ถึงท่านพ่อจะเป็นซาตาน ท่านพ่อก็เป็นซาตานที่หล่อมากนะ
ฉันรักท่านพ่อกับท่านแม่มาก

ถึงพี่ชายฟลาเวียนของฉัน

ฉันมีพี่ชายที่รักและห่วงฉันมาก ท่านชายฟลาเวียน เซเวอราน
มาร์ลโคเซนเต้ ฉันสนิทกับพี่ชายมาก พี่ชายสอนแต่เรื่องดี ๆ ให้กับฉัน
ถ้าหากฉันจะมีสามี ฉันก็คงต้องการใครสักคนที่เหมือนท่านพ่อกับพี่ชาย
แต่พี่ชายบอกกับฉันว่า ฉันไม่จำเป็นต้องแต่งงานก็ได้ การเป็นสาวโสด
จะทำให้ฉันมีความสุขมากกว่า ฉันมีคำพูดติดปากอยู่สองประโยคเมื่อคิดถึง
พี่ชายสุดที่รักของฉัน

‘พี่ชายไม่ชอบ’ กับ ‘พี่ชายไม่ให้ทำ’

ฉันมีความลับแอบซ่อนไว้เหมือนกัน ฉันไม่ยอมให้พี่ชายฟลาเวียน
ของฉันแต่งงาน ถ้าพี่ชายแต่งงานไปแล้ว พี่ชายจะรักและตามใจฉันน้อยลง
หรือเปล่า ฉันอยากให้เราอยู่ด้วยกันตลอดไป

ถึงท่านลุงแรมซีย์กับท่านอาคลาริสสา และพี่แรนดอล์ฟ

ท่านลุงเป็นผู้ปกครองเมืองอเล็กซานเด ในประเทศซัคคาเวียของเรา
ส่วนท่านอาเป็นน้องสาวของท่านพ่อ ท่านลุงเป็นผู้ชายหน้าดู แต่ท่านลุงใจดี
กับฉันมาก ตอนฉันยังเด็กท่านลุงชอบซื้อชุดกระโปรงสวยๆ ให้ฉัน พอฉันโต
ท่านลุงก็ยังให้ของขวัญฉันเป็นชุดสวยๆ ทุกปี ท่านลุงของฉันน่ารักที่สุดในโลก

ท่านอาคลาริสสาเป็นผู้หญิงที่เปรี๊ยะและสดใสมาก ฉันชื่นชมความ

มันใจของท่านอา ท่านอาสาอนให้ฉันเป็นผู้หญิงที่รู้จักปิดบังตัวตน และเปิดเผยตัวตนบางส่วนของฉัน ฉันกับท่านอาชอบข้อบปึงเหมือนกัน เวลาที่เราไปข้อบปึงด้วยกัน เราจะสนุกและมีความสุขกันมาก

พี่แรนดอล์ฟ พี่ชายอีกคนหนึ่งของฉัน พี่แรนดอล์ฟเป็นลูกของท่านลุงกับท่านอา หน้าเหมือนท่านลุงมาก ท่านอาคลาริสสาบอกกับฉันว่า พี่แรนดอล์ฟเป็นโคลนนิ่งของท่านลุง ไม่ใช่แค่หน้าตา แต่รวมถึงนิสัยด้วย พี่แรนดอล์ฟก็ดูเหมือนกับท่านลุง แต่พี่แรนดอล์ฟใจดีกับฉันมากเหมือนกัน พี่แรนดอล์ฟสอนฉันยิงปืนด้วย ฉันชอบมาก และฉันก็ยิงปืนแม่นด้วย ถ้าฉันตั้งใจยิงนะ

ถึงท่านอาจีซซ์กับท่านอาแคทรีนา และพีเชซ

ท่านอาเป็นผู้ปกครองหมู่เกาะซีโรเวอร์ ในประเทศซัคคาเวีย ทุกคนจะรู้จักกันในชื่อเกาะโจร สำหรับฉันแล้วเป็นเรื่องที่เท่มาก ท่านอาจีซซ์เป็นเพื่อนสนิทของท่านพ่อ ท่านอาแคทรีนาเป็นน้องสาวของท่านพ่อ ท่านอาจีซซ์กับฉันมีสัญญากัน ฉันจะต้องไปเที่ยวที่เกาะโจรปีละหนึ่งครั้ง ท่านอาจีซซ์ยังเคยเอาสัญญาที่มีรอยนิ้วของฉันตอนห้าขวบโชว์ให้ท่านพ่อดู และทำให้ท่านพ่อโกรธมาก จนฉีกสัญญานั้นทิ้ง แต่เพื่อไม่ให้ท่านอาจีซซ์ต้องน้อยใจ ฉันก็จะไปเที่ยวที่เกาะโจรเป็นประจำทุกปี ท่านอาจีซซ์มีเรื่องสนุกสอนฉันแยะแยะเลย และท่านอาแคทก็ทำพายบลูเบอร์รี่อร่อยมากด้วย ฉันชอบพายฝีมือท่านอาแคทมากที่สุดในโลก

พีเชซเป็นพี่ชายอีกคนของฉัน ฉันเคยได้ยินเรื่องเล่าที่พูดถึงพีเชซจากข่าวรับใช้ พีเชซเป็นที่เจ้าพ่อเกาะโจร พีเชซโหดร้าย เลือดเย็น อ้ามหิต และสารพัดเรื่องเล่าน่าหวาดกลัว พีเชซไม่ได้เป็นแบบนี้เสียหน่อย สำหรับฉันแล้วพีเชซคือพี่ชายที่แสนดีมากกว่าหาก เรื่องเล่าไม่ใช่ความจริงเสมอไปหรอก

ถึงท่านลุงไล้กับท่านอาคริสติน่า และพีคัพ

ท่านลุงไล้เป็นผู้ปกครองเมืองเซนเตอร์วิก ส่วนท่านอาคริสซี่เป็นน้องสาวของท่านพ่อ ท่านอาคริสซี่เล่าให้ฉันฟังว่าท่านลุงไล้ก็อยากมีลูกสาวมาก แต่ก็มีแค่ลูกชายคือพีคัพ ท่านลุงไล้ก็อุ้มฉันตั้งแต่ฉันยังเด็กจนฉันอายุสิบห้าก็ยังอุ้มฉันเสมอเมื่อเราเจอกัน จนท่านพ่อต้องมีคำสั่งห้ามอุ้มเพราะฉันโตแล้ว

ฉันเห็นท่านแม่กับท่านอาคริสซี่แอบยิ้มอยู่เรื่อย เมื่อท่านพ่อต้องพบกับท่านลุงไล้ ท่านพ่อกับท่านลุงไล้ก็มักจะมีความคิดเห็นที่สวนทางกัน แต่ฉันกลับรู้สึกว่ทั้งคู่มีความผูกพันกันมาก ท่านลุงไล้ก็ใจดีกับฉันมากเหมือนกัน ท่านลุงไล้บอกกับฉันว่าฉันต้องรักท่านลุงให้มาก เพราะถ้าฉันไม่ได้เกิดเป็นลูกสาวของท่านพ่อ ฉันต้องได้เกิดเป็นลูกสาวของท่านลุงแน่นอน

ฉันรักท่านลุงกับท่านอาคริสซี่มากเหมือนกัน แล้วฉันก็ยังมีพี่ชายอีกคนหนึ่ง พีคัพ ลูกชายของท่านลุงไล้กับท่านอาคริสซี่ พีคัพมักจะพูดกับฉันบ่อยๆ ถึงข้อเสียของการแต่งงาน อันที่จริงฉันก็ไม่อยากแต่งงานหรอก เพราะฉันมีความสุขดีอยู่แล้ว ไม่ต้องแต่งงานก็ได้

ทุกคนคือครอบครัวที่ใหญ่มากของฉัน คงเพราะฉันเป็นผู้หญิงคนเดียวในครอบครัว บรรดาพี่ชายจึงอยากให้ฉันเป็นโสด

หนูโรสรักครอบครัวของเรามากค่ะ
อันนามาเรีย โรส มาร์ลโคเซนเต้

ไวท์โรส

ตำ นักไวท์โรส ที่พานักของท่านหญิงอันนามาเรีย โรส มาร์ลโคเซนเต้ กำลังถูกข้อมด้วยสีขาวยของดอกกุหลาบขาว ซึ่งเป็นดอกไม้โปรดของท่านหญิง ตัวตำหนักสีขาวงามพิสุทธิ์นั้นจึงคล้ายกับภาพวาดในความฝันก็ไม่ปาน

แต่อาร์มณเ็จเจ้าของตำหนักไม้ไต้งามพิสุทธิ์เฉกเช่นธรรมชาติรอบกายเลยสักนิด ท่านหญิงอันนามาเรียกำลังเผชิญหน้ากับปัญหาครั้งใหญ่ เจ้าของโบหน้างามสะดุดตา งามจนหาที่ติสต์ส่วนใดบนโบหน้าแทบไม่ได้ กำลังจุ่นเฉียวอย่างหนัก

“ท่านหญิง ใจเย็นก่อนนะเจ้าคะ”

“ตอนนี้ใจฉันร้อนเหมือนไฟ”

บิทรชโหม่นนำพาให้ท่านหญิงผู้เลอโฉมใจเย็นลง ซึ่งเป็นเรื่องที่ยากมากเหลือเกิน อันนามาเรียเป็นบุตรสาวคนเล็กของท่านชายคาร์โลมัน มาร์ลโคเซนเต้ ผู้ปกครองประเทศซัคคาเวีย บิดาของเธอเป็นบุรุษที่มีความโดดเด่นเรื่องหน้าตา เป็นที่คลั่งไคล้ของอิสตรีตั้งแต่ยังเป็นชายหนุ่มเนื้อหอม

กระทั่งถึงตอนนี้

พระชายาก็คือสตรีผู้เลอโฉม งามดงาม อ่อนหวาน เยือกเย็น กิริยาวาจา ช่างสูงศักดิ์สมฐานะคู่ครองของท่านชายผู้ปกครองประเทศ อันนำมาเรียก จึงเป็นหญิงงามที่ไม่ใช่แค่งาม ความงามของเธอยังเป็นความงามสะกดตา หากคนเทียบได้ยาก

แม้ในยามใบหน้าละมุนมั่งคั่ง เธอก็ยังชวนมองอยู่ดี ท่านหญิงเดินไป ทรวดกายนั่งลงบนโซฟา เก็บตัวอยู่ในห้อง หลังได้รับหนังสือคำสั่งจากบิดา สุดที่รัก เธอเป็นยอดดวงใจของคนในครอบครัว บิดาทิ้งรักใคร่และหวงแหน เป็นเรื่องเหลือเชื่อที่ท่านชายคาร์โลมันมีคำสั่งให้เธอแต่งงาน!

“ท่านหญิง ถ้าใจร้อนก็จะมองไม่เห็นทางออกนะเจ้าคะ”

บิทรชยังพยายามปลอบโยน เธอเป็นผู้ดูแลคนสนิทของท่านหญิง มีอายุมากกว่าท่านหญิงเจ็ดปี ท่านหญิงจึงมอบความเชื่อใจและความสนิท ให้กับบิทรชเหมือนอีกฝ่ายเป็นพี่สาวคนหนึ่ง

“ตอนนี้ใจร้อนเหมือนไฟ หรือถ้ามีอะไรที่ร้อนยิ่งกว่าไฟ หัวใจของฉัน ก็คงเป็นแบบนี้”

“โอ้...ท่านหญิง”

“ฉันไม่อยากแต่งงานนี่”

“เบาๆ สิเจ้าคะท่านหญิง พูดแบบนี้ไม่ได้”

บิทรชหน้าซีดเผือด หันมองซ้ายขวาอย่างตื่นตระหนก ทั้งที่ไม่จำเป็น เลย ที่นี่เป็นตำหนักของท่านหญิงอันนำมาเรีย ห้องนี้ก็เป็นห้องนอนส่วนตัว ของท่านหญิง หน้าประตูห้องนอนก็เป็นข้าวรับใช้คนสนิทที่นั่งเฝ้าอยู่ ต่อให้ เสียงทะเลาะออกไปจนข้าวรับใช้ได้ยิน ใครจะกล้าวิ่งโร่ไปฟ้องท่านชายคาร์โลมัน เพื่อให้ท่านหญิงผู้เป็นนายต้องเดือดร้อน

“ท่านพ่อกับท่านพี่เคยบอกว่าเป็นโสดแล้วดี ทำไมท่านพ่อถึงยึดเยียด ให้ฉันแต่งงานล่ะ”

ท่านหญิงกล่าวถาม แล้วใครจะกล้าตอบ การกล่าวถึงท่านชายคาร์โลมัน

ต่อหน้าหรือลับหลังก็ห้ามลบหลู่หมิ่นเกียรติท่านชายเป็นอันขาด

“ท่านหญิงไม่พูดแบบนี้ไหนะเจ้าคะ”

“ท่านพ่อใจร้าย”

“ท่านหญิง ท่านชายนะรักท่านหญิงนะเจ้าคะ พระชายาก็รักท่านหญิงมาก”

บีทรินซ์เข้าไปนั่งข้างกายท่านหญิงอันนามาเรีย เธอมีสถานะสูงกว่า ซ้ำรับใช้ทั่วไปในตำหนักไวท์โรส เพราะเป็นผู้ดูแลส่วนตัวของท่านหญิง หากเป็นซำรับใช้ในตำหนัก การนั่งเสมอท่านหญิงจะต้องถูกลงทัณฑ์สถานหนัก

“ฉันรู้”

“ท่านชายตัดสินใจยอมให้ท่านหญิงแต่งงานกับท่านดามาคัส ท่านชายยอมต้องมันใจว่าท่านดามาคัสจะสามารถดูแลท่านหญิงได้เจ้าคะ”

“หน้าก็ไม่เคยเห็น จะแต่งงานกันได้ยังไง”

“ก่อนแต่งงาน ท่านชายกับพระชายาก็คงอนุญาตให้ท่านหญิงได้พบท่านดามาคัส”

“แต่งงาน เธอเข้าใจคำว่าแต่งงานไหม”

“เข้าใจเจ้าคะ”

“แต่งงานก็คือการที่ต้องอยู่ด้วยกันตลอดชีวิต ประชาชนแต่งงานแล้ว ถ้าหากไม่สามารถอยู่ด้วยกันได้ก็ยังสามารถหย่าร้างเพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่ แต่เชื่อพระวงศ์จะทำแบบนี้ไม่ได้”

การแต่งงานของเชื้อพระวงศ์มีความซับซ้อนมากกว่า การแต่งงานที่เกิดขึ้น หมายถึงการยกชีวิตให้กับผู้ชายที่เธอเคยได้ยินแต่ชื่อ ทว่าไบหน้ายังไม่เคยเห็นเลยสักครั้ง

‘ดามาคัส เวอร์ลาติเมียร์’

เขาไม่ใช่ผู้ชายธรรมดา ว่าที่สามีของท่านหญิงอันนามาเรียคือบุตรชายของผู้ปกครองเมืองเวลลีย์เบรน อันนามาเรียมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อเซอร์กีส

และ ซาเนเน่ เวอร์ลาติเมียร์ ผู้ปกครองเมืองเวสลิย์เบรนและภรรยา เซอร์กีร์สเป็นสหายสนิทของท่านชายคาร์โลมัน

ทุกครั้งที่เซอร์กีร์สและซาเนเน่มีโอกาสได้พบเธอ ก็จะมีของฝากเล็กๆ น้อยๆ มอบให้กับท่านหญิงเสมอ ท่านหญิงเคารพทั้งคู่ แต่ท่านหญิงไม่เคยพบกับ ดามาคัส เวอร์ลาติเมียร์ เลยสักครั้ง คนรักกันแต่งงานกันก็ยังมีคูที่ไปกันไม่รอด คนไม่เคยพบหน้ากัน แต่งงานกันแล้วจะไปกันรอดเธอ

“ฉันเศร้า ฉันเสียใจ ฉันหม่นหมองด้วย”

“บ่นยาวๆ แบบนี้ไม่เห็น้อยเธอเจ้าคะ”

“บ่นจนเหนื่อยเดี๋ยวก็หาย แต่เหนื่อยใจ ทำยังไงถึงจะหาย”

“ท่านหญิงคารมคมคายยิ่งนักเจ้าคะ”

อันนมาเรียถอนหายใจ ต่อให้อยากต่อต้าน แต่เธอจะทำแบบนั้นไม่ได้ ท่านชายคาร์โลมันรักเธอมากก็จริง แต่ท่านชายก็เจ็บปวดอย่างที่ท่านหญิงรู้ว่าคำสั่งที่ออกมาคือคำสั่งสิ้นสุด ไว้โอกาสเปลี่ยนแปลง

ประเทศซัคคาเวียยังมีความวุ่นวายอยู่ตามเขตแนวชายแดน แต่เป็นความวุ่นวายที่ทางการสามารถควบคุมไว้ได้ด้วยฝีมือของ พันเอกดามาคัส เวอร์ลาติเมียร์ เขามีตราหน้ากรบอันทรงเกียรติประดับบนหน้าอกเมื่อสวมเครื่องแบบ ผ่านเหตุการณ์อันตรายเฉียดตายหลายครั้ง

ในเมืองหลวงเซนทามารา และเมืองใหญ่ รวมถึงเขตเมืองอันสงบสุขของประเทศซัคคาเวีย ประชาชนยังคงใช้ชีวิตตามปกติ ได้ยินเพียงแต่ข่าวอันตรายในเขตพื้นที่สีแดง ซึ่งยังต้องควบคุมและดูแลอย่างใกล้ชิดเท่านั้น สถานการณ์จึงเริ่มเลวร้ายกว่านั้นมาก

ตลอดชีวิตการทำงานของดามาคัส เขาควบคุมความทมิฬในพื้นที่อันตรายด้วยความเฉียบขาด ความทุ่มเทของเขาไม่ใช่แค่การทำงานตามหน้าที่ แต่มันคือการให้ชีวิต ดามาคัสไม่เคยพลาดต่อการเสี่ยงชีวิต แต่เขา

ก็ยังมิล้มหายใจอยู่จนถึงตอนนี้

ชายหนุ่มมีหน่วยรบพิเศษซึ่งอยู่ใต้การบังคับบัญชาสองหน่วย คือ องค์กร์กซ์ทิมอีเดนและองค์กร์กซ์ทิมฮอว์ก ซึ่งเป็นหน่วยพิเศษที่แข็งแกร่งมากที่สุดในประเทศซัคคาเวีย ดามาคัสคือผู้ได้รับการยอมรับจากลูกน้องในหน่วย

ผู้ปกป้องประเทศซัคคาเวียจะถูกเรียกว่า ‘นักรบ’ และ ‘องค์กร์กซ์’ ขึ้นอยู่กับว่าพวกเขาปฏิบัติหน้าที่อยู่ในส่วนไหน ณ ตอนนั้น แต่ถ้าเป็นประชาชนในประเทศจะเรียกพวกเขาเป็นนักรบ นอกจากเคารพในเชื้อพระวงศ์ ประชาชนยังศรัทธาต่อนักรบ นักรบทุกคนคือผู้กล้า คือคนที่ยอมเสียสละชีพเพื่อปกป้องประชาชนและประเทศซัคคาเวีย

“หนังสือคำสั่งจากท่านชายคาร์โลมันครับผู้พัน”

ดามาคัสโค้งตัวแสดงความเคารพ เสมือนหนังสือคำสั่งนั้นคือการปรากฏตัวของท่านชายคาร์โลมัน ชายหนุ่มรับหนังสือคำสั่งจากบาร์คลี่ ซึ่งนำมาส่งให้ถึงในกระโถมที่ปากของดามาคัส

ภายในกระโถมมีเตี๋ยงไม้ โต๊ะทำงานกับเก้าอี้หนึ่งตัว ชั้นวางของหนึ่งตัว แล้วก็ไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นใดอีก ดามาคัสใช้ชีวิตแบบนี้จนชิน เซอร์กีส เวอร์ลาดีเมียร์ ผู้เป็นบิดามอบเขาให้ท่านชายคาร์โลมันเป็นผู้ให้การอบรม เขาถูกปลูกฝังให้จงรักภักดีต่อผู้นำของประเทศซัคคาเวีย

ชายหนุ่มที่ถนัดทำมากกว่าพูด เดินไปนั่งบนเก้าอี้ หนังสือคำสั่งถูกคลี่ออก ดามาคัสยังมิสียหน้าเฉยเมย เขาอ่านตั้งแต่ต้นจนจบ ดามาคัสไม่เคยเปิดเผยความคิดของเขาอยู่แล้ว ใ้ว่าเขาไร้ความรู้สึก แต่ชายหนุ่มถูกฝึกมาให้เก็บความรู้สึกอย่างมิดชิด มีเพียงแค่ดามาคัสเท่านั้นที่รู้ว่าตัวเองกำลังคิดอะไร ส่วนบาร์คลี่ยิ่งมองไม่ออก ทำได้แค่นรอรับคำสั่ง

“บาร์คลี่”

“ครับผู้พัน”

“ฉันจะเดินทางกลับเมืองเซนทามารา”

“รับคำสั่งครับผู้พัน”

ท่านหญิงอันนามาเรียกคิดว่าตัวเองยังมีทางออก เธอเชื่อเสมอว่าทุกปัญหาที่มีทางออก แต่ความเชื่อก็เริ่มสั่นคลอน หลังจากนั่งคิดไปคิดมาแล้วเธอก็ทวนกลับสู่ความคิดจนตรอกไร้ทางออกเช่นเดิม

“เฮ้อ!”

ความงามของดอกกุหลาบสีขาวยิ่งกำลังชูช่อแข่งกันภายในสวนสวย มองแล้วก็ชาวโพลน ให้ความรู้ถึงงดงามและบริสุทธิ์นั้น ไม่ได้ทำให้อารมณ์ของท่านหญิงแจ่มใส เธอยกมือขึ้นทำคาง ถอนหายใจแล้วก็ปล่อยให้ น้ำซาร้อนๆ ที่ซำรับใช้จัดเตรียมไว้เย็นลงโดยไม่ได้ดื่ม

แม้แต่น้ำยังฝืดคอ ท่านหญิงไม่ยอมรับประทานอะไรทั้งนั้น นอกจากจะไม่เจริญอาหารแล้ว ท่านหญิงก็ยังนอนไม่หลับติดต่อกันมาหลายคืนด้วย ขอบตาที่เคยสวยเนียนกริบของเธอ อาจมีร่องรอยบอบช้ำ เพราะเธอต้องคิดเรื่อง ดามาคัส เวอร์ลาติเมียร์

“คนอะไร ไม่เคยรู้จักกัน แต่มาทำให้เราทุกข์ใจ”

โทษบิดาไม่ได้ก็โยนความผิดทั้งหมดให้ดามาคัสนั่นแหละรับเอาไว้ ท่านหญิงยังเชื่ออยู่ลึกๆ ว่าเรื่องนี้จะต้องมีเบื้องลึกเบื้องหลัง ไม่อย่างนั้นแล้วจะมีคำสั่งให้เธอแต่งงานกับดามาคัสเกิดขึ้นอย่างไรเหตุผลแบบนี้ได้อย่างไร

เหมือนกับสภาพอากาศที่แสนสงบ แจ่มใส อยู่ดีๆ ก็ถูกพายุลูกใหญ่พัดเข้ามากะทันหัน นอกจากเตรียมตัวไม่ทันก็ยังถูกพายุกระแทกเข้าจนสะบักสะบอม ถ้าหากเธอยังคิดหาทางออกหรือทำใจไม่ได้ ท่านหญิงคงกลายเป็นสตรีอมทุกข์กินไม่ได้นอนไม่หลับ

“ท่านหญิงเจ้าคะ”

บีทริซเดินเข้ามาหาท่านหญิง เรียกอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงนอบน้อม แต่อันนามาเรียไม่ได้สนใจการมีตัวตนของบีทริซ ยังคงอยู่ในภวังค์ ครุ่นคิด

และถอนหายใจด้วยความกัลลัคม

“ท่านหญิงเจ้าคะ”

ไม่มีการตอบรับจากท่านหญิงผู้เลอโฉมของปีทริซ เจ้านายที่เธอทำหน้าที่รับใช้ใกล้ชิดยังคงเหม่อลอย ต่อให้เป็นธิดาแสนรักของท่านชายคาร์โลมัน มีความเอาแต่ใจที่ซ่อนเร้นไว้ภายใต้บุคลิกที่อ่อนอ่อนหวานที่ท่านหญิงแสดงออกต่อบิตามารดา แต่ด้านที่เอาแต่ใจนั้นท่านหญิงก็ทราบดีว่าจะนำมาใช้กับท่านชายคาร์โลมันและพระชายามะลิหอมไม่ได้เป็นอันขาด เธอรู้ตัวว่าเป็นที่รัก และก็รู้เหมือนกันว่าคำสั่งของบิดาคือเรื่องที่เขาไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ แม้จะขัดใจ ก็ต้องแสดงออกกลับหลัง ห้ามทำต่อหน้าเป็นอันขาด

“ท่านหญิงเจ้าคะ”

ปีทริซขยับเข้าไปใกล้ท่านหญิงอันนามาเรีย ตะแคงมือลงบนหลังมือขวาเนียน นั่นแหละเจ้าตัวถึงได้รู้สึกว่าได้ได้อยู่คนเดียว

“ปีทริซ”

“เจ้าคะ ดิฉันเอง”

ท่านหญิงอันนามาเรียชี้มือให้ปีทริซนั่งลงบนเก้าอี้ ปีทริซนั่งลงเรียบร้อยก็หันไปยิ้มอ่อนโยนส่งให้เจ้านาย แต่ท่านหญิงกลับยิ้มตอบไม่ออก

“ขอโทษนะปีทริซ ฉันอยากยิ้มตอบเธอนะ แต่ยิ้มไม่ออก”

ท่านหญิงให้ความสำคัญต่อความรู้สึกของคนใกล้ตัวเสมอ เพื่อไม่ให้ปีทริซรู้สึกไม่ดี ท่านหญิงจึงต้องบอกอีกฝ่ายให้ทราบอย่างชัดเจน

“ไม่เป็นไรเจ้าคะ ท่านหญิงไม่ต้องขอโทษดิฉันเลยด้วยซ้ำ ดิฉันทราบเจ้าคะ ท่านหญิงกำลังตั้งใจเครียดมาก ปัญหาของท่านหญิงใหญ่มากเกินไปเกินเจ้าคะ ดิฉันต่างหากที่ต้องขอโทษ เพราะช่วยท่านหญิงแก้ไขปัญหาไม่ได้เลย”

“ไม่ใช่ความผิดของเธอเสียหน่อย”

“ใช่สิเจ้าคะ ดิฉันอยากทำให้ท่านหญิงกลับมาเบิกบานเหมือนเดิมเจ้าคะ”

“ฉันก็อยากเบิกบาน แต่เบิกบานไม่ออกนะสิ เครียดจนสมองแทบระเบิด”

“โอ้...ท่านหญิง”

“ไม่เคยมีอาการนอนไม่หลับ ก็ต้องเป็นโรคนอนไม่หลับ”

ท่านหญิงพูดเหมือนปรับทุกข์กับบีทริซ แต่ก็เป็นการปรับทุกข์จริง นั่นแหละ นอกจากบีทริซแล้ว ท่านหญิงก็ไม่ทราบจะพูดเรื่องนี้กับใคร พี่ชาย ทั้งสี่คนอยู่ในระหว่างการปฏิบัติภารกิจ ท่านชายฟลาเวียน แรนดอล์ฟ เซธ และคีโอคีฟมิงานลันมือ

ต่อให้อยากอดอดอ่อนขอความช่วยเหลือจากพี่ชาย ท่านหญิงก็คงทำแบบนั้นไม่ได้ เธอจะอดอดอ่อนให้บรรดาพี่ชายไปงัดข้อกับท่านชาย คาร์โลมันได้อย่างไร การทำแบบนั้นคงเป็นการสร้างความรำฉานให้กับครอบครัวและก็ไม่ใช่เรื่องควรทำด้วย

“คืนนี้ให้ดิฉันไปนอนเป็นเพื่อนใหม่เจ้าคะ”

“ไม่เป็นไร”

ท่านหญิงต้องการความเงียบและช่วงเวลาใช้ความคิดตามลำพัง ท่านหญิงคงต้องการเพื่อน หากสภาพอารมณ์ของเธออยู่ในช่วงเวลาตื่นกลัว แต่ท่านหญิงไม่ได้กลัว ท่านหญิงกำลังทุกข์ใจ

“ถ้าหากท่านหญิงต้องการอะไรก็บอกดิฉันนะเจ้าคะ หรือถ้าคืนไหน ต้องการให้ดิฉันไปนอนเป็นเพื่อนก็บอกได้ทันทีเจ้าคะ”

“ขอบใจบีทริซ”

“ดิฉันก็ทำได้แค่คอยดูแลท่านหญิงเท่านั้นเจ้าคะ”

“เธอก็ทำหน้าที่นั้นอยู่แล้ว เธอมีอะไรหรือเปล่า”

“ดิฉันจะขออนุญาตท่านหญิงออกไปพบญาติพี่น้องเจ้าคะ เธอเดินทางมาจากเมืองเซลมา จะนัดเจอกันเจ้าคะ”

“ไปสิ ฉันอนุญาต”

ท่านหญิงบอกล้วยๆ ไม่ใช่แค่กับบีทริซเท่านั้น ท่านหญิงอันนามาเรีย

เป็นสตรีที่มีน้ำใจกว้างขวางต่อข้ารับใช้ พระชายามะลิหอมสั่งสอนท่านหญิง
ไม่ให้ดูถูกผู้ที่มีสถานะต่ำกว่า ให้เกียรติอย่างเพื่อนมนุษย์มีต่อกัน และ
ต้องมีความเอื้ออารีต่อคนรอบข้าง

“ขอบคุณเจ้าค่ะ”

“ในครัวมีอาหารและขนมอร่อยๆ ก็แบ่งไปให้ญาติของเธอได้นะ จัน
อนุญาต”

“ขอบคุณเจ้าค่ะท่านหญิง”

“ไม่เป็นไร”

“ดิฉันจะรีบไปรีบกลับนะเจ้าค่ะ ขอผลงานสามชั่วโมงเจ้าค่ะ”

“ถ้ากลับไม่ทัน จะกลับวันพรุ่งนี้ก็ได้อีก ไม่ต้องรีบ”

ปีทริชได้รับอนุญาตก็จริง แต่เธอจะกล้าทิ้งท่านหญิงที่อยู่ในช่วง
อารมณ์ไม่มั่นคงหนักได้อย่างไร ปีทริชคงกลายเป็นอีกคนที่นอนไม่หลับ
หากต้องค้างนอกตำหนัก

“ขอบคุณเจ้าค่ะท่านหญิง”

“แล้วทำไมทำหน้าที่แบบนั้น”

อันนามาเรียถามด้วยน้ำเสียงเอื้ออาทร มีความห่วงใยอยู่ในเสียง
นุ่มนวลของเธอ ปีทริชจับมือท่านหญิงยกขึ้นแนบแก้ม

“ดิฉันต้องกลับมาเจ้าค่ะ ถ้าหากต้องค้างนอกตำหนักจะต้องเป็นห่วง
ท่านหญิงจนนอนไม่หลับแน่เจ้าค่ะ”

“โรคนอนไม่หลับนี่เป็นโรคติดต่อกับหรือไงนะ”

ท่านหญิงน้อยแห่งราชวงศ์มาร์ลโคเซนเต้กล่าวเหมือนขบขัน แต่
ดวงตาไม่ได้ขำขันด้วย การนอนไม่หลับติดต่อกันหลายคืน นั่นก็เพราะเธอ
เป็นทุกข์ ความทุกข์ไม่ได้นำพาความสุขมาให้เธอ แล้วเธอจะรู้สึกขำได้
อย่างไร

“ท่านหญิงเจ้าขา”

“ไม่ต้องคิดมาก จันอนุญาต เธอจะได้ไม่ต้องรีบ ญาตินะนานๆ จะได้

พบกันสักครั้งนะ ฉันไม่เป็นอะไรหรอก ถึงฉันจะคิดมาก แต่ฉันก็แค่อดทนกับมัน”

“ดิฉันเป็นห่วงท่านหญิงนี้เจ้าค่ะ”

“ขอบใจสำหรับความห่วงใย รีบไปเถอะ ไม่กลัวญาติจะรอหรือaignน้ำได้ไว้ก็โง่งล่ะ”

“สิบโมงเช้าเจ้าค่ะ”

“มีเวลาอีกสองชั่วโมงเท่านั้น จะต้องให้ฉันสั่งอีกไหมว่าต้องรีบไป”

“ไม่เจ้าค่ะ ดิฉันจะรีบไปแล้วเจ้าค่ะ ขอตัวก่อนนะเจ้าค่ะ ดิฉันจะรีบไปรีบกลับเจ้าค่ะ”

ปีทริชลุกขึ้นยืน ยังคงยืนย่นที่จะไม่ค้างนอกตำหนัก แล้วก็ย่อตัวลงถอนสายบัวแสดงความเคารพท่านหญิงอันนามาเรีย เมื่อปีทริชเดินออกมาท่านหญิงก็กลับไปนั่งเหม่อลอย ตกอยู่ในภวังค์ความคิดอีกครั้ง ปีทริชหันไปมองท่านหญิงครูหนึ่งแล้วก็หันหลังเดินจากไป

“สบายดีนะผู้พัน”

ท่านชายคาร์โลมันกล่าวกับดามาคัส ชายหนุ่มเดินทางมาถึงเมืองหลวงของประเทศซัคคาเวีย เมื่อเท้าก้าวลงจากเฮลิคอปเตอร์สัมผัสผืนดินของเมืองเซนทามารา ดามาคัสก็เดินทางออกมาจากคฤหาสน์รัฐซึ่งตระกูลเวอร์ลาติเมียร์เป็นเจ้าของมายังปราสาทเวอริโดซาทันที

“สบายดีครับ”

ท่านชายคาร์โลมันอยู่ที่ลานซ้อมการต่อสู้ ถึงจะอยู่ในวัยที่เรียกได้ว่าเป็นวัยกลางคน แต่รูปร่างสูงใหญ่ของท่านชายก็ยังคงบึกบึนแข็งแกร่งยิ่งแข็งแกร่งและมีรูปร่างหน้าตาที่อ่อนเยาว์กว่าอายุจริง ท่านชายส่งดาบให้กับองครักษ์ แล้วก็เดินนำหน้าดามาคัสออกมาจากลานประลอง

“ไปรอที่ห้องรับรองนะ”

“ครับท่านชาย”

ท่านชายคาร์โลมันหันไปเรียกกองครัวแล้วให้นำทางตามาคัสไปยังห้องรับรอง ส่วนตัวท่านชายกลับไปห้องพักส่วนตัว เพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่แทนชุดเดิมที่เห้ง้อออกจนเสื้อเปียกชุ่ม

“พระชายา”

“ท่านชาย”

พระชายามะลิหอมอยู่ในห้องนอน เมื่อเห็นสามีก็ลุกขึ้นจากโซฟาเดินตรงมาหาท่านชายคาร์โลมันทันที

“ช่วยหน่อยเถอะ เสื้อนี้เปียกเหม็นเหม็นแล้ว ฉันต้องไปคุยกับตามาคัส”

ต่อหน้าบุคคลอื่นท่านชายจะเรียกตามาคัสอย่างให้เกียรติตามตำแหน่งของเขา แต่ถ้าหากเป็นคนกันเอง ท่านชายก็จะเรียกชื่อของชายหนุ่ม เพราะตามาคัสได้รับความเอ็นดูจากท่านชายคาร์โลมันเหมือนลูกเหมือนหลาน

“ตามาคัสมาแล้วหรือคะ”

“ฉันส่งหนังสือคำสั่งไปเรียกตัวมา”

พระชายาถามและก็เข้าไปช่วยถอดเสื้อให้สามี หลังแต่งงานพระชายาก็ดูแลสามีด้วยตัวเอง ไม่นอญญาติให้ซำรับใช้สตรีแต่ต้องหรือว่าปรนนิบัติร่างเปลือยของสามี จนกระทั่งถึงตอนนี้หน้าที่ปรนนิบัติใกล้ชิดก็ยังเป็นของพระชายาคนเดียว

“เธอจะไม่ถามฉันหรือไม่ว่าฉันจะทำยังไงต่อไป”

“ไม่หรือคะ ท่านชายตัดสินใจแล้ว ย่อมเป็นเรื่องที่ท่านชายไตร่ตรองอย่างรอบคอบแล้วค่ะ”

พระชายายังเป็นสตรีที่เข้าใจ ให้เกียรติและเคารพการตัดสินใจของสามีไม่เคยเปลี่ยน เพราะเธอเป็นเธอแบบนั้นนั่นแหละ ถึงได้มัดใจท่านชายคาร์โลมันจนท่านชายไม่เคยย่างกรายเข้าไปในตำหนักนาง ซึ่งเป็นที่พักของนางบำเรอ แต่เลือกที่จะร่วมเตียงกับพระชายาเพียงคนเดียวเท่านั้น

“นั่งลีตามาคัส”

ท่านชายคาร์โลมันมาที่ห้องรับรองพร้อมกับพระชายา มะลิหอมยิ้มให้ชายหนุ่มหลังจากที่ตามาคัสโค้งตัวทำความเคารพท่านชายกับเธอ ก่อนที่ท่านชายจะพาเธอไปนั่งด้วยกันบนโซฟา และสั่งให้ตามาคัสนั่งแทนการยืน

“นั่งเถอะ ไม่ใช่เรื่องเสียมารยาทอะไร เราจะคุยกันแบบคนใกล้ชิด ไม่ใช่ในฐานะท่านชายคาร์โลมันหรือผู้พินตามาคัส”

“ครับท่านชาย”

ถึงจะพูดแบบนี้ แต่ตามาคัสก็ยังเรียกท่านชายอย่างให้เกียรติ เพราะเขาเรียกแบบนี้มาตั้งแต่เล็กจนโต ชายหนุ่มเดินไปนั่งบนโซฟา เรือนกายสูงใหญ่ตั้งตรงรอรับคำบัญชาจากเจ้าชีวิตของเขา

ท่านชายคาร์โลมันคือเจ้าชีวิต เพราะตามาคัสกล่าวคำสาบานในวันเข้าพิธีเป็นหนึ่งในนักรบของประเทศซัคคาเวีย หลังผ่านการคัดเลือกอย่างยากลำบากเลือดตาแทบกระเด็น คำสาบานนั้นไม่ใช่คำพูดที่กล่าวพล่อยๆ แต่มันคือคำสาบานที่ชายหนุ่มยึดถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด รวมถึงนักรบคนอื่น ๆ ที่ผ่านพิธี เขาก็เชื่อว่าทุกคนปฏิบัติแบบนี้เช่นกัน

“สบายดีนะตามาคัส”

“สบายดีครับพระชายา ขอขอบคุณสำหรับความเมตตาครับ”

พระชายามองตามาคัสด้วยสายตาเอ็นดูกึ่งชื่นชม ถ้าหากจะค้นหาบุรุษสักคนที่มีความเหมาะสมทัดเทียมกับท่านหญิงอันนามาเรีย ตามาคัสก็คือคนนั้นอย่างไม่ต้องสงสัย เขามีคุณสมบัติที่คู่ควร นอกจากนี้ด้วยบุคลิกเข้มแข็งของเขา ชายหนุ่มคงสามารถกำราบท่านหญิงน้อยของพระชายาให้อยู่ในกรอบได้บ้าง

การคลุมถุงชนเป็นสถานการณ์ที่ทำให้ท่านหญิงกับตามาคัสต้องลำบากใจ แต่ด้วยเหตุผลหลายอย่างที่ประกอบกัน พระชายาก็เลือกที่จะเชื่อในการตัดสินใจของสามีและเซอร์กีร์ส พระชายาเองก็เห็นตามาคัสมานาน เขามีความรับผิดชอบในระดับสูง หนักแน่น มั่นคง และมีความตั้งใจมั่น

อันแน่แน่ คุณสมบัติของเขาคือบุรุษที่จะดูแลสตรีในปกครองเป็นอย่างดี
เทียบเท่าชีวิตของเขา

“สถานการณ์ของเขตชายแดนลระดับความรุนแรงไปมากก็เพราะ
ดามาคัส”

“เป็นหน้าที่ของผมอยู่แล้วครับ และผมก็ไม่ได้ทำคนเดียว แต่มี
ผู้ใต้บังคับบัญชาที่ทุ่มเทชีวิตเต็มที่เพื่อประชาชนและประเทศซัดคาเวีย”

หากเป็นเรื่องงาน ดามาคัสจะตอบอย่างชัดเจนและสามารถพูด
ประโยคยาวๆ ได้ แต่ถ้าไม่ใช่เรื่องงาน ดามาคัสก็เหมือนกับรูปปั้นดีๆ นี่เอง

“คงไม่ต้องพูดกันยืดยาว ฉันมีคำสั่งให้มาที่นี่ก็เพราะเรื่องส่วนตัว
ไม่ใช่เรื่องงาน”

“ครับท่านชาย”

“เซอร์ก็รัสได้บอกไว้หรือยัง”

“ครับท่านชาย ระหว่างการเดินทาง ผมได้สนทนาทางโทรศัพท์กับ
ท่านพ่อเรียบร้อยแล้วครับ”

“เซอร์ก็รัสบอกอะไรบ้าง”

“ท่านพ่อขอรบกวนท่านหญิงอันนามาเรียจากท่านชายและพระชายาครับ”

ดามาคัสตอบตามตรง เซอร์ก็รัสเองก็ไม่ได้บอกอะไรกับบุตรชาย
มากมาย นอกจากประเด็นสำคัญของเรื่องที่เซอร์ก็รัสต้องการให้ดามาคัส
รับทราบ

“มีความคิดเห็นอย่างไรบ้าง”

“ผมยินดีน้อมรับทุกคำสั่งของท่านชายครับ”

ไม่ใช่การตอบเอาหน้า แต่ดามาคัสวางชีวิตของเขาไว้ใต้อำนาจของ
ท่านชายคาร์โลมันแล้ว หากท่านชายเห็นดีด้วยกับเรื่องที่บิดาบอกให้เขาทราบ
ชายหนุ่มก็จะน้อมรับคำสั่งนั้น ท่านชายคาร์โลมันมีคำตอบในใจอยู่แล้ว
เพราะท่านชายออกหนังสือคำสั่งไปถึงท่านหญิงอันนามาเรียก่อนที่ดามาคัส
จะมาที่นี่เสียอีก

“ถ้าไม่ขัดข้อง ฉันจะได้ตอบรับคำลู่ขอจากเซอร์กิริส”

“ครับท่านชาย”

“ถ้าหากมีเวลาก็เข้าไปทำความรู้จักกับอันนามาเรียได้ ฉันจะให้เวลา ก่อนจัดพิธีแต่งงานเป็นเวลาหนึ่งปี ในหนึ่งปีนี้จะให้ทั้งคู่ดำรงสถานะคู่หมั้น”

“ครับท่านชาย”

“คงต้องฝากดูแลน้องด้วยนะจ๊ะดามาคัส”

“ครับพระชายา ผมจะทำหน้าที่ให้ดีที่สุดครับ”

“ฉันไม่รบกวนเวลาแล้ว ที่เรียกมาพบก็เพื่อถาม”

และท่านชายก็ได้คำตอบเหมือนที่ท่านชายกับเซอร์กิริสคาดเดากันเอาไว้ ดามาคัสจะไม่ปฏิเสธความต้องการของผู้ใหญ่ ถ้าหากว่าคนที่ถามคือท่านชายคาร์โลมัน

“ครับท่านชาย”

“ขอให้รู้ไว้ ราชาวงค์มาร์ลโคเซนเตียนดีต้อนรับ ดามาคัส เวอร์ลาติเมียร์ ให้เป็นส่วนหนึ่งของราชวงศ์อย่างไร้ข้อกังขา”

“ขอบคุณสำหรับความเมตตาต่อตระกูลเวอร์ลาติเมียร์ครับท่านชาย”

ดามาคัสลุกขึ้นยืน โคงตัวทำความเคารพท่านชาย ก่อนที่ร่างสูงใหญ่ของผู้กุมอำนาจเด็ดขาดในประเทศซัคคาเวียจะลุกขึ้นยืน ตะแคงกับขมับเพื่อตอบรับการแสดงความเคารพจากดามาคัสเยียงนักรบในประเทศซัคคาเวียปฏิบัติต่อกัน

“ผมขอตัวก่อนครับท่านชาย พระชายา”

ดามาคัสโค้งตัวอีกครั้ง คราวนี้เพื่ออำลา ชายหนุ่มออกไปจากห้องรับรองแล้วนั้นแหละ ท่านชายถึงทรุดตัวนั่งลงบนโซฟาตามเดิม

“ท่านชายคะ”

“มีอะไรพระชายา”

ท่านชายหันไปมองพระชายาก็สบเข้ากับนัยน์ตาอบอุ่นห้วงใย จึงโน้มใบหน้าไปจูมพิตหน้าผากของพระชายาผู้อ่อนโยนเบาๆ

“คราวนี้ฉันยอมยกดวงใจให้เป็นส่วนหนึ่งของเวอร์ลาติเมียร์ก็เพราะ ดามาคัส”

ท่านชายกล่าวอธิบายซ้ำๆ เซอร์กีร์ส เวอร์ลาติเมียร์ เป็นนักรบ เขามี น้ำใจกว้างขวาง ยอมยกดามาคัสให้ท่านชายเป็นคนอบรมสั่งสอน ดามาคัส เสี่ยงตายเพื่อปฏิบัติหน้าที่หลายครั้ง ผู้พันดามาคัส เขาไม่ได้ดำรงตำแหน่ง นี้เพราะเป็นลูกชายของเซอร์กีร์ส แต่เป็นเพราะความสามารถของเขาเอง

“น่ายกย่องความกล้าของท่านเซอร์กีร์ส”

“คนแบบนั้นสมควรน่ายกย่อง?”

“ท่านเซอร์กีร์สใช้ความดีความชอบตลอดชีวิตกล่าวขอของขวัญจาก ท่านชาย ของขวัญชิ้นนั้นคือดวงใจของท่านชายเซียวนะคะ”

“ถ้าไม่ใช่เพราะเซอร์กีร์สมีบุตรชายเยี่ยงดามาคัส ต่อให้ใช้ความดี ความชอบสักเท่าไร ฉันคงไม่ยอมยกอันนามาเรียให้แน่”

เพราะเป็นพระชายา ท่านชายจึงยอมเปิดเผยความคิดให้เธอรับรู้ พระชายาจับมือกับท่านชายตลอดเวลา ถึงตอนนี้ก็ยังรักใคร่กันอย่างเปิดเผย ไม่เคยลดความรักที่มีต่อกันลงเลยสักวัน

“ท่านชายคะ ฉันขอถามสักนิดได้ไหมคะ”

“ถามมาสิ”

“ท่านชายมีหนังสือคำสั่งเรื่องแต่งงานไปถึงท่านหญิงแล้ว เรียกตัว ดามาคัสมาถามแบบนี้ ถ้าดามาคัสปฏิเสธล่ะคะ”

“เพราะฉันกับเซอร์กีร์สต่างรู้ว่าดามาคัสจะตอบยังไง ฉันเรียกตัว ดามาคัสมาถามก็เพื่อให้เกียรติอันนามาเรีย ป้องกันไม่ให้ดามาคัสคิดว่า เรารับร้อนยกท่านหญิงน้อยให้เขาล่ะสิ”

“ดามาคัสไม่คิดแบบนี้กับท่านชายหรอกค่ะ”

“ฉันก็แค่ป้องกันไว้ก่อน อันที่จริงนอกจากดามาคัสแล้ว ฉันก็ยัง มองไม่เห็นว่าจะมีบุรุษผู้ใดเหมาะสมกับท่านหญิงน้อยของเรา”

“แต่ท่านหญิงน้อยกำลังคิดหนักค่ะ ฉันได้รับรายงานมาว่าท่านหญิง

นะนอนไม่หลับติดต่อกันมาหลายคืนแล้ว”

“เธอเชื่อในโชคชะตาไม่ใช่หรือพระชายา”

“ค่ะท่านชาย”

“งั้นเธอก็คิดซะว่าโชคชะตากำหนดมาให้เป็นแบบนี้ก็แล้วกัน”

พระชายาอดที่จะมองค้อนส่งให้สามีไม่ได้ ในขณะที่เธอเชื่อเรื่องโชคชะตา แต่ท่านชายคาร์โลมันไม่เชื่อเลยสักนิด และดีเอ็นเอแข่งกร้าวนี้ก็ยังถ่ายทอดไปถึงท่านชายฟลาเวียนโดยที่บิดาไม่ได้สอน ยิ่งโตท่านชายก็ยิ่งฉายแววเหมือนพ่อทั้งรูปร่างหน้าตาและนิสัยใจคอ กระทั่งโตเป็นหนุ่มฉกรรจ์ ท่านชายฟลาเวียนก็คือโคลนนิ่งท่านชายคาร์โลมันดี ๆ นี่เองแล้วจะหาผู้หญิงที่เ็นมาแต่งงานด้วยได้ ดูแบบนั้น ผู้หญิงดีๆ ก็คงกลัวกันหัวหด

ก้านหญิงจอมพยศ

‘อันนา มาเรีย โรส มาร์ล ไคเซนเต้’

ดามาคัลส ทั้งตัวลงบนเตียง ชายหนุ่มอยู่ในคฤหาสน์หลังมหิมาของเขา ไม่ได้เดินทางกลับไปเมืองเวสลีย์เบรน เพราะเขามีภารกิจต้องจัดการต่อ นั่นคือการทำควมรู้จักกับเจ้าของชื่อที่เขาเพิ่งคิดถึงชื่อเต็มๆ ของเธอ คฤหาสน์หลังนี้มีกลิ่นอายความเงียบสงบแจ่มเช่นเดียวกับคฤหาสน์แบล็กโรสในเมืองเวสลีย์เบรน

เซอร์กัรล ชื่อที่ดินผืนใหญ่ ด้านหลังเป็นวิวกูเขาสูงตระหง่าน ดามาคัลส เป็นคนจัดการสร้างคฤหาสน์หลังนี้ตอนเขาอายุสี่สิบ เขาทำให้ที่ดินผืนใหญ่ ยิ่งเงียบสงบ ด้วยการปลูกต้นไม้ขนาดใหญ่ตั้งแต่บริเวณประตูชั้นนอก ไล่ไปตามแนวถนนลึกเข้าไปสองกิโลเมตรก่อนถึงประตูชั้นในซึ่งจะเปิดไปสู่ตัวคฤหาสน์หลังงาม

ภายในคฤหาสน์หลังใหญ่ ดามาคัลสเหมือนอยู่ตามลำพัง คนรับใช้ภายในคฤหาสน์ู้กันดีว่าเมื่อเจ้านายอยู่ที่นี้ พวกเขาจะต้องทำตัวให้กลมกลืนไปกับอากาศรอบข้าง ไม่ปรากฏตัวจนกว่าจะมีคำสั่งเรียกจากเจ้านายหนุ่ม

“คงพยศหน้าดู”

ท่านหญิงอันนามาเรียไม่เคยพบกับดามาคัส แต่เขาเคยพบเธอหลายครั้ง ตั้งแต่เล็กจนโต จากเด็กน้อยตัวกลมแก้มยู่ ในตอนนี้แก้มที่เคยยู่จนย้วยกลายเป็นแก้มป่องๆ รับกับใบหน้างามละมุน เธอสวยบาดตา และผู้หญิงสวยก็มักจะมาพร้อมกับปัญหาเสมอ

“ท่านดามาคัสครับ ขอภัยที่ต้องรบกวนครับ”

ดามาคัสลุกขึ้นนั่ง เสียงดังมาจากห้องชั้นนอกที่เชื่อมกับห้องนอนชั้นใน ชายหนุ่มเดินออกไปหาคนรับใช้ผู้ชายซึ่งยืนก้มหน้าเอามือประสานกันไว้ด้านหลัง

“มีอะไร”

“ท่านเซอร์ก็รัศมาที่นี่ครับ”

“อืม” ดามาคัสทำเสียงรับรู้ในลำคอ แล้วก็เดินนำคนรับใช้ออกไปจากห้องนอน บิดาเดินทางมาที่นี่ คงมีเหตุผลเดียวเท่านั้นก็คือสนทนากับเขาเรื่องแต่งงาน ชายหนุ่มรู้ว่าจะพบกับเซอร์ก็รัศได้ที่ไหน

เขาเดินไปที่ห้องพักผ่อน คนรับใช้รีบจัดการเปิดประตูให้เจ้านายหนุ่ม เมื่อดามาคัสเข้าไปในห้อง คนรับใช้ผู้หญิงก็ยกถาดเครื่องดื่มตามเข้าไปเสิร์ฟและรีบออกมา ประตูห้องพักผ่อนถูกปิดลง คนรับใช้ที่นี้ทำงานรับใช้เจ้านายมานาน และได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดีว่าควรปฏิบัติตัวต่อเจ้านายแต่ละคนแบบไหน

“สวัสดิ์ครับท่านพ่อ”

“สวัสดิ์ดาดา”

ผู้ปกครองเมืองเวสลีย์เบอร์นเดินทางมาคนเดียว ดามาคัสไม่เห็นมารดา นั่นย่อมหมายถึงเซอร์ก็รัศจะไม่ค้างที่นี่

“ท่านแม่สบายดีนะครับ”

“สบายดีและคิดถึงแก่มาก”

“ครับท่านพ่อ”

“แกควรจะตอบฉันดีกว่านี่นะดามาคัส”

“ครับท่านพ่อ”

เซอร์กีร์สกลอกตามองเพดาน ไม้รู้เขาคิดผิดหรือคิดถูกที่ส่งตัวบุตรชายให้ท่านชายคาร์โลมันนอบรม เมื่อท่านชายผู้สูงศักดิ์ทำให้บุตรชายของเขากลายเป็นลูกครึ่งหุ่นยนต์กับมนุษย์เหมือนที่ท่านผู้ั้นเป็น

“กลับบ้านบ้างดามาคัส”

“ผมก็คิดจะทำแบบนั้นครับ”

“แค่นี้”

“ครับท่านพ่อ”

ดามาคัสตอบรับ เขาไม่เคยมีปากเสียงกับบิดา ก็เพราะถึงแม้เขาจะทำให้เซอร์กีร์สไม่พอใจ แต่เซอร์กีร์สก็ไม้รู้จะดึงเหตุผลเรื่องไหนมาจัดการกับบุตรชาย ดามาคัสมีงานยุ่งมาก เขากลับบ้านที่เมืองเวสลีย์เบรนแทบนับครั้งได้

“มีอะไรจะฝากบอกท่านแม่ของแกไหม”

“ฝากความคิดถึงครับ”

“ซาเน่คงอยากได้ยินมากกว่า ว่าแกจะกลับบ้านเมื่อไร”

“หลังเสร็จภารกิจครับ น่าจะราวๆ อีกหนึ่งหรือสองสัปดาห์”

“เร็วอย่างนั้นเชียว”

เซอร์กีร์สไม้คิดเหมือนกันว่าจะได้คำตอบที่เป็นระยะเวลาเร็วแบบนี้ ดามาคัสให้เวลากับครอบครัวเท่าที่จะทำได้ กับบิดาไม้ใช้ความสัมพันธ์ที่จีจ่า เพราะทั้งคู่เป็นบุรุษ แต่เขาก็เคารพและรู้ว่าเซอร์กีร์สเป็นห่วงเขา แต่กับมารดา ดามาคัสห่วงใยและใส่ใจความรูสึกมากเป็นพิเศษ

ชายหนุ่มไม้ค่อยได้กลับบ้านนัก เพราะชีวิตของเขาต้องวนเวียนนอนกลางดินกินกลางทรายอยู่แถวๆ เขตชายแดน ช่วงเวลาพักของเขาที่ผ่านมา เกิดขึ้นจากการที่เขาได้รับบาดเจ็บ และเขาไม้สามารถพาสภาพร่างกายแบบนั้นกลับไปหาซาเน่ได้

เขากลับเข้าเมืองเซินทามาราในครั้งนี่ นอกจากเพื่อรับคำสั่งพิเศษจากท่านชายคาร์โลมัน ก็ยังมีภารกิจที่ต้องทำ หลังจบภารกิจเรื่องนี้เขาจะเดินทางกลับเมืองเวสลีย์เบรนเพื่อไปให้มารดาเห็นหน้าบ้าง เพราะเวลานี้น้อยตามาคัสจึงยังไม่เคยมีสตรีที่เขาคบเป็นคนรักจริงจัง เวลาวางอันน้อยนิดของเขา ชายหนุ่มเลือกจะยกให้กับมารดา

“ครับท่านพ่อ”

“ก็ดี แม่แกคงดีใจที่ได้เจอหน้าแก”

“ครับท่านพ่อ”

ตามาคัสตอบรับ เขาเป็นคนพูดน้อย จะพูดเยอะกว่าปกติก็เฉพาะเรื่องงานเท่านั้น และเขาก็รู้ว่าวันนี้บิดามาด้วยเรื่องสำคัญที่เขาเพิ่งตอบคำถามท่านชายคาร์โลมัน

“ฉันมาทำธุระสำคัญเพื่อแก ก็เลยแวะมาหาแกก่อนกลับเมืองเวสลีย์เบรน”

“เรื่องแต่งงานกับท่านหญิงอันนามาเรีย?”

“ใช่ ท่านชายตอบรับคำขอร้องจากฉันแล้ว”

เซอร์กีสบอกด้วยน้ำเสียงพึงพอใจ ความเยือกเย็นของตามาคัสกลายเป็นเรื่องที่เขากับท่านชายคาร์โลมันต้องหันมาให้ความสนใจ สองปีก่อนตามาคัสเจ็บหนักเกือบเอาชีวิตไม่รอด แต่นอกจากจะไม่ฟื้นพริ้ง ยังไม่ทันหายดี ตามาคัสก็กระโจนกลับไปจัดการพวกก่อความไม่สงบจนราบคาบ

เขาทุ่มเทให้กับภารกิจอย่างไม่คิดชีวิต เซอร์กีสก็เคยเป็นแบบนี้มาก่อน แต่เขาไม่บ้าคลั่งเท่าบุตรชาย ในขณะที่ตามาคัสเหมือนไม่สนใจการจะมีชีวิตอยู่ ความรุนแรงที่ตามาคัสเผชิญทำให้เขากลายเป็นคนเลือดเย็นจนเหมือนจะไร้หัวใจไปแล้ว

เซอร์กีสต้องการจัดตั้งบุตรชายไว้บ้าง ตัวเขาระมัดระวังการใช้ชีวิตมากขึ้นก็เพราะมีซาเนเน่ คู่ชีวิตจะทำให้ตามาคัสระแวงระวังตัวเอง นั่นคือความต้องการของเซอร์กีส เขาเฟ้นหาสตรีที่เหมาะสมกับบุตรชาย และ

ดามาคัสก็ต้องเหมาะสมกับเธอด้วยเช่นกัน

ใช้เวลาอยู่นาน เซอร์กีร์สก็ตัดสินใจพุ่งเป้าหมายไปยังดอกฟ้าคนสวยแห่งประเทศซัคคาเวีย เขาวางแผนอย่างรอบคอบ การขู่ขอลูกสาวท่านชายคาร์โลมัน เพียงแค่คิดในใจก็อาจทำให้คอขาดเอาได้ง่ายๆ แต่เซอร์กีร์สก็มีหมากเด็ดในมือ

‘ดามาคัส เวอร์ลาติเมียร์’

ท่านชายคาร์โลมันเฝ้าดูดามาคัสมาก บุตรชายของเขาคือบุคคลมีความสามารถ ท่านหญิงเหมาะสมกับดามาคัส ดามาคัสก็เหมาะสมกับท่านหญิงเช่นเดียวกัน เขาเดินทางมาขู่ขอด้วยตัวเอง ทำเอาท่านชายคาร์โลมันถึงกับคอแข็ง

“ขู่ของท่านหญิงน้อย?”

“ด้วยความเคารพ นายได้ยื่นไม่ผิดแน่ท่านชาย”

“ชีวิตนายขาดความตื่นเต้น จนต้องหาเรื่องให้ฉันลงโทษนายหรือไง เซอร์กีร์ส”

“ด้วยความเคารพอีกครั้ง เรื่องนี้ฉันจริงจังมาก”

เซอร์กีร์สกำลังนึกถึงบทสนทนาระหว่างเขากับท่านชายคาร์โลมัน ถ้าหากอยากได้ลูกสาวก็ต้องเข้าถ้าเสีย เซอร์กีร์สอยากได้ท่านหญิงน้อยเป็นลูกสะใภ้ ก็ต้องเดินเข้าปราสาทเวอร์โดซา แม้จะเสี่ยงกับการไม่ได้ออกมาและภรรยาต้องเป็นม่ายก็ตาม

“ฉันจะให้โอกาสนายอธิบายในตอนนี้นายยังมีลมหายใจ”

“ฉันอยากให้ดามาคัสมีครอบครัว”

ชื่อของดามาคัสอาจเป็นเกราะคุ้มกันให้เซอร์กีร์ส เพราะทำให้หยันตาเย็นยะเยือกของท่านชายคาร์โลมันไม่น่ากลัวเท่าเดิม

“ผู้หญิงในประเทศซัคคาเวียไม่มีตัวเลือกที่ทำให้นายพอใจหรือไง เซอร์กีร์ส”

“ได้โปรดฟังเหตุผลของฉัน ท่านชายสหายรัก”

“ฮึ! ถึงกับใช้คำว่าสหายรัก เกรงว่าศิระชนบำของนายจะไม่อยู่นาน จนกล่าวจบหรือไง”

“ฉันไม่ได้เกรง ฉันกลัว นายเป็นคนที่คาดเดาคำคิดได้ยากมา แต่ไหนแต่ไรแล้วนี่”

การลู่ขอท่านหญิงน้อยย่อมไม่ใช่เรื่องง่าย แต่เซอร์ก็ริสเตรียมตัวมาเป็นอย่างดี ใ้ช้ว่าคิดได้แล้วมาที่นี้เลยเมื่อไร เขาต้องร่างตัวอักษรลงบนกระดาษ ซ้อมพูดอยู่เป็นนาน กระทั่งต้องให้ภรรยาช่วยฟัง และซาเนเน่ ยิ้มละมุนเพื่อบอกที่ดีแล้วนั้นแหละ เขาถึงตัดสินใจมา

“พูดมาสิ ก่อนจะไม่มีโอกาสได้พูด”

“งู่จริงงู่จ้ง”

“จะพูดไหม”

“พูดสิ ฉันรู้ว่านายจะต้องไม่พอใจ แต่ฉันตัดสินใจแบบนี้ก็เพราะฉันคิดว่าตามาคัสเหมาะสมกับท่านหญิง และท่านหญิงก็เหมาะสมกับตามาคัสเช่นกัน”

“นายคิด?”

“ฉันนั้นขอถาม ในประเทศซัคคาเวีย นอกจากตามาคัสแล้ว นายลองบอกชื่อผู้ชายที่เหมาะสมจะเป็นลูกเขยของนายมาซิท่านชาย”

ท่านชายคารโลมันคอแข็ง แต่เขาก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าตามาคัสคือผู้ที่เหมาะสม เขามีสถานะเป็นว่าที่ผู้ปกครองเมืองเวสลีย์เบรน นิสัยใจคอย่อมดีเลิศ เพราะท่านชายอบรมมาด้วยตัวเอง ถ้ามันนิสัยไม่ดีก็ยอมแสดงว่าผู้อบรมนิสัยไม่ดีด้วยนะสิ เพราะฉะนั้นเขาจะไม่ตำหนิเรื่องนิสัยของตามาคัสเป็นอันขาด

“ตามาคัส หล่อ รวย มีความรับผิดชอบ เข้มแข็ง พึ่งพาได้ และมีข้อดีอื่นๆ อีกมากมาย ลูกเขยคุณสมบัตินี้ หาไม่ได้ง่ายๆ หรอกจริงไหม”

“แล้วยังไงอีก”

“ยังงี้คือ?”

“ถ้าหากนายคิดจะโน้มน้าวฉันให้ยอมตกลง นายควรมีข้อเสนอที่ดีกว่านี้จริงไหม”

“คนแบบนี้ไม่เคยยอมเสียเปรียบสินะ”

“แล้วนายคิดว่าผู้หญิงแบบท่านหญิงน้อยของฉันกับพระชายาสามารถหาได้ง่ายๆ จากประเทศชัคคาเวียหรือเปล่าล่ะ”

โดนยกย่องด้วยประโยคคล้ายกับที่เขาถามท่านชายคาร์โลมันก่อนหน้า แต่ถ้าท่านชายผู้เยอหยิ่งยังมีอารมณ์สนทนากับเขา แสดงว่าความหวังของเซอร์กีร์สคงไม่ริบหรี่นัก

“เพราะฉันรู้ว่าไม่มีสตรีแบบท่านหญิงน้อยอีกแล้ว ท่านชายคาร์โลมันฉันมาที่นี่เพื่อขอความเมตตาจากนาย ท่านหญิงน้อยจะเป็นสตรีที่มีความสำคัญในชีวิตของดามาคัส ฉันไม่ต้องการเลือกผู้หญิงคนไหนก็ได้ แล้วไม่นำความสุขมาให้กับบุตรชายของฉัน ฉันต้องการสตรีที่จะทำให้ดามาคัสต้องการมีชีวิตเพื่อเธอ และท่านหญิงน้อยคือผู้หญิงคนนั้น เธอมีคุณสมบัติครบถ้วน เธอเกิดมาเพื่อเป็นที่รัก”

“อืม” ท่านชายคาร์โลมันตอบในลำคอ คำพูดของเซอร์กีร์สฟังดูดีและท่านชายก็ไม่รังเกียจที่จะฟังการยกย่องจากมนุษย์ปากเสียแบบเซอร์กีร์ส นานครั้งมันจะพูดเรื่องดีๆ ฟังไว้ก็ไม่เสียหายอะไร

“เพราะฉันรู้ว่าท่านหญิงล้ำค่าหาอะไรมาเปรียบไม่ได้ ดามาคัสจะต้องรักษาและทะนุถนอมเธอแน่นอน นอกจากนายจะได้ลูกเขยที่คุณสมบัติไว้ที่ดี ดามาคัสคือลูกชายของฉัน นายใช้วิธีการกระจายอำนาจของนายด้วยการส่งน้องสาวไปแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีไม่ใช่หรือไง แรมซีย์ จีซัส ล้วนแล้วแต่เสร็จนาย ไม่เว้นแม้แต่โลก้า”

ท่านชายกระแอมในลำคอเป็นเชิงเตือน ท่านชายทำแบบนั้นก็เพื่อความมั่นคงในฐานะอำนาจของเขา เซอร์กีร์สยกมือขึ้นเป็นเชิงขออภัย

“การที่ทั้งคู่มีสายสัมพันธ์ต่อกันอย่างคนในครอบครัว ก็เหมือนเป็นการทำสัญญาว่าเวสลีย์เบรอนจะเป็นพันธมิตรที่ดีตลอดไป จริงหรือไม่

ท่านชาย”

ท่านชายคาร์โลมันไม่ได้ให้ความคิดเห็นต่อคำถามของเซอร์กีร์ส แต่การที่ท่านชายยอมรับพิธีแต่งงานก็หมายความว่าอีกฝ่ายเห็นด้วยกับเขา เซอร์กีร์สสบตากับบุตรชาย ดามาคัสก็ไม่หลบสายตา เขารอว่าบิดาจะกล่าวอะไรกับเขาอีก

“ฉันมาที่นี่เพื่อบอกแก่ว่าไม่ต้องกังวลเรื่องพิธีแต่งงาน ฉันกับท่านแม่ของแกจะจัดการทุกอย่างให้สมเกียรติของท่านหญิง หน้าที่ของแกคือไปทำความเข้าใจกับท่านหญิงและทำให้ท่านหญิงรักแกก่อนถึงวันพิธีแต่งงาน”

“ครับท่านพ่อ”

คำตอบรับของดามาคัสไม่ได้หมายความว่าเขาจะทำตาม แต่เรื่องที่ชายหนุ่มต้องทำแน่นอนก็คือการเข้าไปทำความเข้าใจกับท่านหญิงอันนามาเรีย ดามาคัสเป็นสหายสนิทของบรรดาพี่ชายท่านหญิง แต่เขากับเธอไม่เคยได้รับการแนะนำให้รู้จักกัน เพราะการใช้ชีวิตของทั้งคู่ที่สวนทางกันตลอดเวลา นั่นเอง

เวลาที่เคยสวนทาง กลายเป็นเวลาที่ต้องถูกบีบเข้ามาให้ใกล้ชิดกัน ดามาคัสยังไม่ทราบว่าเขาจะจัดการกับท่านหญิงอย่างไรต่อไป แต่ในเมื่อเขาตอบรับพิธีแต่งงานไปแล้ว ชายหนุ่มก็มีหน้าที่ต้องทำให้มันราบรื่นที่สุดเท่าที่เขาจะทำได้

“ฉันพอใจมากที่แกตอบรับการแต่งงาน”

“ผมไม่มีทางเลือกครับท่านพ่อ”

“ดามาคัส”

“มันคือเรื่องจริงที่เกิดขึ้นครับ ถ้าหากผมปฏิเสธก็จะเป็นการหมิ่นเกียรติท่านชายคาร์โลมันกับท่านหญิงอันนามาเรีย รวมถึงท่านพ่อเองด้วย”

“นี่คือสิ่งที่เหมาะสมกับแกแล้ว”

“ครับท่านพ่อ”

ดามาคัสตอบรับอย่างราบเรียบ เซอร์กีร์สย่ำให้บุตรชายปฏิบัติต่อ

ท่านหญิงให้ดีที่สุดก่อนเดินทางกลับไปยังเมืองเวสลีย์เบรน

“ดิฉันกลับมาแล้วเจ้าคะท่านหญิง”

บีทริซต้องค้างข้างนอกหนึ่งคืน ไม่รีบกลับตำหนักไวท์โรส เพราะท่านหญิงย้าแล้วย้าอีกจนเธอไม่อยากให้ท่านหญิงเสียใจ กลับมาถึงก็เข้าไปรายงานตัวกับท่านหญิงอันนามาเรีย พร้อมกับของฝากที่เธอซื้อมาจากนอกตำหนัก

“ของฝากเจ้าคะ ขออนุญาตวางเจ้าคะ”

“อะไร”

ท่านหญิงให้ความสนใจกับของฝากที่บีทริซวางลงบนโต๊ะ หญิงสาวนั่งอยู่บนเก้าอี้ภายในศาลากลางสวนดอกไม้แสนงาม มองไปทางใดดอกกุหลาบสีชาก็กำลังชูช่อชวนให้เบิกบาน แม้ท่านหญิงจะเบิกบานน้อยลง แต่ก็เลือกที่จะไม่ชลุ่ยอยู่ในห้องนอน เพราะมันจะทำให้อารมณ์ของท่านหญิงยิ่งหมองมัวมากกว่าการออกมาข้างนอก

“ผลไม้อบแห้งเจ้าคะ”

“แกะชิมได้ไหม”

“ได้สิเจ้าคะ ดิฉันแกะให้นะเจ้าคะ”

บีทริซนั่งลงบนเก้าอี้ แล้วก็แกะผลไม้อบแห้งแต่ละชนิดซึ่งบรรจุมาในกระปุกทรงกลม เปิดฝากระปุกแล้วก็ส่งต่อให้ท่านหญิงอันนามาเรีย

“อร่อยดีเหมือนกัน”

“ท่านหญิงชอบไหมเจ้าคะ”

“ชอบสิ”

ท่านหญิงอันนามาเรียมีรอยยิ้ม บีทริซก็รีบกระวีกระวาดรับใช้ ชวนท่านหญิงชิมผลไม้อบแห้ง เพื่อทำให้ท่านหญิงมีอารมณ์เบิกบาน

“แล้วเธอล่ะ ไปหาญาติมาเป็นอย่างไรบ้าง”

“ก็ดีเจ้าคะ คุยกันหลายเรื่องเจ้าคะ”

“มีความสุขสินะ”

“จะว่ามีความสุขก็มีเจ้าค่ะ แต่ก็มีเรื่องไม่สบายใจเจ้าค่ะ”

“เรื่องอะไร”

ที่ถามไม่ใช่เพราะต้องการลละลวง แต่เป็นเพราะต้องการแบ่งเบาความไม่สบายใจของบิทรช ถ้าหากให้คำแนะนำได้ ท่านหญิงก็ไม่รังรองที่จะทำ “ญาติของดิฉันเล่าให้ฟังว่ามีญาติอีกคนถูกบังคับให้แต่งงานเจ้าค่ะ”

“แย่เลยสิ”

“ผู้ใหญ่เห็นว่าเหมาะสมกันดีเจ้าค่ะ ผู้ชายก็เอาการเอางานดี ผู้หญิงก็มีคุณสมบัติของการเป็นภรรยาที่ดีเจ้าค่ะท่านหญิง”

“แล้วยังไงอีก”

ท่านหญิงอันนามาเรียถามทันที การคลุมถุงชนยังมีอยู่ในประเทศชัศคาเวีย การต้องแต่งงานกับคนที่ผู้ใหญ่คิดว่าเหมาะสมยังเป็นธรรมเนียมที่ปฏิบัติกันอยู่ แม้จะไม่ทุกครอบครัวก็ตาม ท่านหญิงอยากรู้ว่าคนที่มีความจำเป็นต้องแต่งงานรู้สึกอย่างไร

“ขออนุญาตเล่านะเจ้าค่ะ”

“เล่ามาเถอะ ฉันทอนุญาต”

บิทรชต้องกล่าวแบบนั้น เพราะเรื่องนี้คล้ายคลึงกับสถานการณ์ของท่านหญิงอันนามาเรีย เธอเกรงว่าจะทำให้ท่านหญิงไม่สบายใจอยู่เหมือนกัน

“ญาติที่ต้องแต่งงานชื่อเบลล่าเจ้าค่ะ เบลล่าถูกเลือกให้แต่งงานกับชามุเจ้าค่ะ ชามุเป็นคนในหมู่บ้านเดียวกัน แต่ทั้งคู่ไม่เคยเจอกันเพราะชามุเข้ามาเรียนในเมืองเซนท์ทามาราเจ้าค่ะ”

นี่ก็เหมือนเรื่องของเธอเลย ถึงตามาคัสจะจะมีตำแหน่งสำคัญ แต่ท่านหญิงอันนามาเรียก็ไม่เคยพบหน้าเขาเลยสักครั้ง

“เบลล่าจะปฏิเสธก็ไม่ได้ แต่ถ้าจะตอบรับก็ลำบากใจ”

“น่าสงสารนะ”

“เจ้าค่ะ แต่ในเมื่อผู้ใหญ่เลือกแล้ว ก็ยอมแสดงว่าผู้ใหญ่หวังดีนะ”

เจ้าคะ”

“นั่นก็ใช่อีกเหมือนกัน”

“แต่เบลล่าก็พยศไม่น้อยเลยเจ้าคะ”

“ทำไมเหรอ”

“เบลล่าจะแกล้งชามูนะลิเจ้าคะ”

บีทริซถอนหายใจ อันนามาเรียเริ่มเข้าใจแล้วว่าเหตุผลเรื่องนี้เองที่ทำให้บีทริซบอกว่ารู้สึกไม่สบายใจในตอนแรก

“แกล้งยังงัย”

“เบลล่าจะเสียความบริสุทธิ์ของตัวเองให้ผู้ชายคนอื่นเพื่อยกเลิกการแต่งงานเจ้าคะ”

“อะไรนะ”

“เนียแหละเจ้าคะที่ทำให้ดิฉันรู้สึกไม่สบายใจ”

“ก็สมควรที่ต้องไม่สบายใจ”

เรื่องแบบนี้เชื่อว่าจะเป็นใครก็ได้เสียเมื่อไร ท่านหญิงยื่นมือไปวางบนหลังมือของบีทริซ จนปัญญาที่ท่านหญิงจะให้คำแนะนำในเรื่องนี้

“เบลล่าบอกว่าจะไปหาผู้ชายคนอื่นเพื่อเสียความบริสุทธิ์ แล้วเบลล่าก็จะบอกชามู เธอจะได้ไม่ต้องแต่งงานกับเขา ส่วนตัวของเบลล่า เธอบอกว่าจะอยู่เป็นโสดตามลำพังไปตลอดชีวิตเจ้าคะ”

“เบลล่าจะทำแบบนั้นจริงเหรอ”

เป็นเรื่องใหญ่มากเหลือเกิน แต่การกระทำของเบลล่าก็เพื่อเป็นการแสดงจุดยืนของเธอ ว่าเธอไม่ต้องการถูกบังคับให้แต่งงานกับชามู

“ดิฉันภาวนาให้เบลล่าเปลี่ยนใจเจ้าคะ”

“เธอคิดว่าเบลล่าจะเปลี่ยนใจไหม”

“จากที่ดิฉันรู้จัก เบลล่าไม่เปลี่ยนใจแน่นอนเจ้าคะ เบลล่ากำลังมีปัญหาเรื่องการควบคุมสภาพจิตใจของตัวเอง และเบลล่าจะทำเรื่องนี้ให้สำเร็จเพื่อต่อต้านชามู”

ท่านหญิงกำลังคิดถึงเรื่องของเบลล่ากับชาму การเสียความบริสุทธิ์ของเบลล่าก็เพื่อทำให้ตัวเองมีราศี และชามูก็จะได้ปฏิเสธการแต่งงานกับเธอ

“เบลล่าจะทำให้ตัวเองมีราศี เพียงหนึ่งครั้งที่ต้องอดทนก็จะทำให้เธอเป็นอิสระจากชามู จริงอยู่ที่เรื่องพรหมจารีไม่ใช่เรื่องสำคัญนักในสมัยนี้ แต่ในเมื่อเบลล่าเป็นสาวพรหมจารีกระทั่งถึงวันตกลงแต่งงาน ถ้าหากต่อจากนี้เบลล่ามอบพรหมจารีของเธอให้กับคนอื่น ชามูคงไม่ยอมรับในตัวเธอแน่เจ้าค่ะ”

“ถ้าชามูไม่ยอมรับ ก็หมายถึงชามูจะปฏิเสธการแต่งงานใช่ไหม”

“ใช่เจ้าค่ะ ถ้าหากชามูเป็นคนปฏิเสธ งานแต่งงานก็จะถูกยกเลิก เบลล่าไม่ได้ยกเลิกงานแต่งงาน แต่เธอกำลังบีบให้ชามูทำแบบนั้นเจ้าค่ะ”

ถ้าหากอีกฝ่ายเป็นคนยกเลิกงานแต่งงาน ก็ไม่จำเป็นต้องทะเลาะกับครอบครัว การกระทำของเบลล่าจะว่าไม่สมควรมันก็ใช่ แต่มันก็เป็นการประกาศถึงความตั้งใจจริงของเธออย่างเฉียบขาด

“ทำไมเบลล่าถึงไม่อยากแต่งงานกับชามูล่ะ”

“ก็เพราะไม่ได้ทำความรู้จักกันนะสิเจ้าค่ะ เบลล่ายังบอกอีกนะเจ้าค่ะ”

“บอกว่าจะอะไร รีบพูดมาเร็วเข้าบีทริซ”

บีทริซกระอักกระอ่วน เชนอายุที่ต้องพูดเรื่องนี้ออกไป แต่เธอต้องพูดเพราะท่านหญิงโน้มตัวเข้ามาจ้องหน้าเธอจดจ่อรอยคิ้ว

“เบลล่าบอกว่าชามูเป็นคนแปลกหน้า แต่งานกับคนแปลกหน้าก็ต้องนอนกับคนแปลกหน้า การมีอะไรกับผู้ชายคนอื่นจะแตกต่างจากการมีอะไรกับชามูได้อย่างไร”

“เบลล่าจะทำได้จริงเหรอ ฉันยังสงสัย”

“เบลล่าเป็นคนดีรู้อยู่เจ้าค่ะ ดิฉันถึงมีความกังวลใจ เบลล่าพูดหนักแน่น การจำยอมเพียงหนึ่งครั้งย่อมดีกว่าการถูกพันธนาการไว้ตลอดชีวิต”

ความคิดของเบลล่าเริ่มหลั่งไหลเข้าไปสู่กระบวนการความคิดของ

ท่านหญิงอันนามาเรีย การจำยอมเพียงหนึ่งครั้งย่อมดีกว่าการถูกพันธนาการไว้ตลอดชีวิต ย่อมดีมากกว่า ท่านหญิงเห็นด้วยกับความคิดของเบลล่าในเรื่องนี้

“เป็นความคิดที่น่าสนใจ”

บีทริซถอนหายใจ เหมือนยังคิดมากกับเรื่องของเบลล่า ท่านหญิงอันนามาเรียตบหลังมือของบีทริซเบาๆ เพื่อให้กำลังใจ แต่สมองยังไม่หยุดครุ่นคิดถึงเรื่องของเบลล่า

“การจำยอมเพียงหนึ่งครั้งย่อมดีกว่าการถูกพันธนาการไว้ตลอดชีวิต”

ท่านหญิงอันนามาเรียครุ่นคิดถึงคำพูดนี้ของเบลล่า และเพราะท่านหญิงอยู่ในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน ในช่วงที่ต้องการปิดพันธนาการที่ไม่พึงปรารถนาทั้งไป ความคิดของเบลล่าจึงค่อยๆ หยั่งลึกลงไปในการตัดสินใจของท่านหญิง

“ฉันก็คิดเหมือนเธอ เบลล่า”

ท่านหญิงกระซิบมีดยกขึ้นกอดอก หญิงสาวลักลอบออกมาจากตำหนักไวท์โรส หลังจากตัดสินใจแน่วแน่ว่าเธอจะเจริญรอยตามเบลล่าในเรื่องนี้

“แค่ช่วงไม่นานเท่านั้น อดทนเดี๋ยวก็จบ”

ท่านหญิงตัดสินใจเองง่ายๆ เธอรู้ดีเพียงสาในเรื่องสัมพันธ์ที่ลึกซึ้ง จึงคิดเองง่ายๆ ว่าเรื่องแบบนี้มีเพียงแค่การโอบกอด จูบกัน ขยับสอดรับ เคลื่อนไหวแล้วก็จบลงอย่างรวดเร็ว แค่ออดทนเท่านั้น เมื่อมันผ่านพ้นไป เธอก็จะใช้มันในการทำตัวเองให้เป็นอิสระจากการแต่งงานกับ ดามาดีส เวอร์ลาติเมียร์

ท่านหญิงจะไม่บอกว่าเธอเป็นใคร จะไม่เปิดเผยตัวเอง แต่จะเสนอตัวให้กับบุรุษสักคนที่เธอคิดว่าเธอสามารถหลบหลีกหลบหลิวร่วมเตียงกับเขาได้

แต่ถ้าไม่พบคนแบบนั้น เธอก็คงต้องย้อนกลับไปตำหนักโดยที่ไม่ได้ทำตามแผนการ

“ถึงแล้วครับ”

ท่านหญิงแต่งกายอย่างรัดกุม ท่านหญิงทำทีเป็นว่าเธอกำลังชิม้ำเล่น แล้วก็นำชุดใส่กระเป๋ามาเปลี่ยนด้วย หลังจากลักลอบออกมาจากตำหนักสำเร็จ จากชุดชิม้ำ ท่านหญิงก็สวมชุดเดรสแขนยาวสีดำ กระโปรงก็ยาวถึงข้อเท้า แล้วสวมทับด้วยเสื้อคลุมที่มีผู้ดีให้ท่านหญิงยกขึ้นมาคลุมศีรษะได้

ท่านหญิงมีผ้าพันคอสีเดียวกับตัวชุดคล้องไว้กับลำคอด้านในของเสื้อคลุม และยกขึ้นมาปิดบังใบหน้าบ้างถ้าหากไม่ต้องการให้มีคนสังเกตเห็นใบหน้างดงาม ท่านหญิงโบกรถโดยสาร ว่าจ้างให้พามายังสถานที่ซึ่งผู้หญิงกับผู้ชายในประเทศซัคคาเวียนิยมมาเที่ยวเพื่อสานสัมพันธ์เพียงชั่วคืนต่อกัน

คนขับรถหัวเราะร่วนในขณะที่ท่านหญิงอับอายไม่น้อย แต่เธอก็สั่งให้ตัวเองสงบนิ่งไม่สนใจเสียงหัวเราะนั้น คนขับรถพาเธอมาส่งถึงที่ รับเงินแล้วก็จากไป ท่านหญิงมองไปรอบๆ ด้วยสายตาหวาดหวั่น แต่ในเมื่อมาถึงที่นี่แล้ว เธอก็ต้องก้าวเข้าไป

“ไม่เป็นไร ถ้าเปลี่ยนใจ เราก็แค่กลับ”

ท่านหญิงตัวสั่นเล็กน้อย แต่ก็เดินฝ่าความหนาวไปตามเส้นทางจนข้ามเข้าไปในเขตที่ขึ้นชื่อเรื่องการท่องเที่ยว ซึ่งมีร้านในลักษณะที่เป็นตึกสองชั้น มีผู้หญิงกับผู้ชายจับคู่คุยกันเป็นระยะ บางคู่กำลังจูบกันอย่างดูดีเต็ม

แตกต่างจากภาพความเงิบงันที่เกิดขึ้นภายนอกเมื่อท่านหญิงเดินทางมาถึง ท่านหญิงเบิกตามองอย่างตกตะลึง แต่ไม่มีใครสนใจการมองของท่านหญิง บางคู่อีกล้วงควักกันอย่างเปิดเผย ตามร้านก็มีการนั่งดื่มและสนทนากัน บรรยากาศมีชีวิตชีวามากกว่าภายนอก แต่ก็น่ากลัวมากสำหรับท่านหญิงอันนามาเรีย

“ท่านหญิงเจ้าปัญหา”

ท่านหญิงอันนามาเรียไม่รู้ตัวว่าถูกสะกดรอยตาม บุรุษที่สะกดรอยตามเธอไว้หนวดเคราเพิ่ม ชูดตัวในกับเสื้อคลุมของเขาเป็นสีทะมีน ค่อนข้างเก่า ชายหนุ่มพึงรังกับกำแพง สือบบุหรีมองเธออยู่เสียบๆ ตั้งแต่เธอออกมาจากตำหนัก ท่านหญิงอันนามาเรียก็ตกอยู่ในสายตาของเขา

เขาตามเธอไปเสียบๆ แต่ก็พบว่าเธอเดินเหมือนต้องการสำรวจมองซ้ายมองขวา แล้วก็เบือนหน้าหนีเมื่อถูกเอ่ยแซว เธอกำลังหาเหยื่อหรืออย่างไร เหยื่อที่เธอจะเลือกใช้เพื่อทำลายเกียรติยศของตัวเอง การที่อันนามาเรียมาที่นี่ คงคิดเป็นเรื่องอื่นไม่ได้

หญิงสาวต่อต้านการแต่งงานครั้งนี้ แต่ตามาคัสจะเมื่อนุญาตให้เธอทำมันหรือยัง เธอทำตัวแบบนี้ หญิงสาวยังคงต้องได้รับบทเรียน เธอเป็นท่านหญิง มันสมองที่มีในหัว นอกจากคิดเรื่องของตัวเอง เธอก็ต้องคิดถึงคนรอบข้างให้มาก โดยเฉพาะเกียรติของท่านชายคาร์โลมัน

“เธอต้องเสียใจแน่ ถ้าเธอคิดทำแบบนั้น อันนามาเรีย เพราะฉันจะรับมันไว้เอง”

ดามาคัสมองเส้นทางที่เธอเลือกใช้ แล้วก็เดินหลบเลี่ยงไปยังทางลัด เขารู้จักที่นี่ดี จากที่ตามเธออยู่ ชายหนุ่มก็เดินไปดักเธอตามที่เขาวางแผนเอาไว้ ดามาคัสยื่นพิงกำแพง หยิบบุหรีขึ้นมาจุดสูบแล้วก็รอยคออย่างใจเย็น เมื่อท่านหญิงเดินมาในระยะสายตา ชายหนุ่มก็จ้องมองเธอ จ้องแบบต้องการให้เจ้าตัวรู้ว่าถูกมอง

เขาจ้องเธอไม่คลาดสายตา กระทั่งหญิงสาวสบตากับเขาโดยบังเอิญ เขาเห็นว่าเธอหยุดเดิน แล้วก็ยื่นนึ่งมองเขา ดวงตาสองคู่สานสบกันท่ามกลางแสงไฟสีเหลืองนวลของทางเดิน ที่ไม่สามารถกลบเกลื่อนความเร้าร้อนภายในกายที่เกิดขึ้น

อันนามาเรียเกือบเปล่งเสียงครางออกมา เพราะดวงตาดุดันคู่นั้นมีอำนาจเหนือเธอจนหญิงสาวอธิบายไม่ได้ เหมือนเขากำลังจับเธอเปลื้องผ้า

ด้วยดวงตา แต่มันจะเป็นแบบนี้ได้อย่างไร หญิงสาวไม่อาจละสายตาจากเขาได้ แต่เธอจะยืนอยู่ตรงนี้เพื่อสบตาเขาคงไม่ได้

หญิงสาวกลั้นใจเดินไปข้างหน้า ยิ่งใกล้ถึงบริเวณที่บุรุษแปลกหน้าผู้นั้นยืนอยู่ เธอก็ยิ่งประหม่า ท่านหญิงใกล้จะถึงตัวเขาแล้ว และทำไมเธอต้องมีอาการประหม่าแบบนี้กับเขาด้วย ก็แค่คนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น

“คุยกันหน่อยไหม”

ท่านหญิงสะดุ้ง เธอกำลังจะเดินผ่านเขา ชายหนุ่มก็ส่งเสียงชวนเธอง่ายๆ แบบนี้ละมั้งคือความสัมพันธ์แบบฉาบฉวยซึ่งที่ขึ้นชื่อมากเกินไปถูกใจแล้วก็ชวนกันไปสานต่อ แล้วหลังจากนั้นก็ต่างคนต่างไป ท่านหญิงสุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ มันง่ายไปหรือเปล่า เธอจะกล้าทำจริงหรือ!

3 อารมณ์ชั่ววูบ

เธอไม่ได้รับโอกาสให้ปฏิเสธ อิสริภาพของอันนามาเรียถูกลิดรอนด้วยอ้อมแขนแข็งแกร่งของบุรุษแปลกหน้า แต่เขากำลังใกล้ชิดเธอยิ่งกว่าบุรุษคนไหน เธอเลือกแล้วที่จะยอมให้เขาใกล้ชิด และทำเรื่องอันตรายร่วมกับเขา

ภายในบ้านไม้สนกลางเก่ากลางใหม่ ขนาดของบ้านทั้งหลังยังเล็กกว่าห้องนอนภายในตำหนักของท่านหญิงน้อยแห่งราชวงศ์มาร์โลเคเซนเต้บนเตียงที่ปูด้วยพุกเก่าแต่สะอาดเพราะกลิ่นของผ้าปูนี้ไม่อัปชั่นจนจนจุ่มกว้างเปลือยสองร่างแนบชิดกันอยู่บนเตียง ริมฝีปากอ่อนนุ่มถูกบดจูบจนสลับร้อน แต่ภายใต้อาการสลับร้อนนั้นกลิ่นกายของบุรุษก็ทำให้เธอเคลิบเคลิ้มไปกับสัมผัสของเขา เธอควรรู้สึกกังวล ขยะแขยง และไม่เต็มใจ

‘เราไม่รังเกียจเขา’

สติของอันนามาเรียเลื่อนรางภายใต้การปลุกเร้าของบุรุษแปลกหน้า มือสากลูบไปตามผิวเนียนละมุน หลังจากที่เขาลูบเธอไปแล้วทั้งตัว หญิงสาวหายใจหอบรัว ผิวแก้มแดงเปล่งปลั่ง เพราะความร้อนภายในกาย และ

ความเขินอายที่ถูกเขาจับผิดทุกสัดส่วน

ปากที่กำลังบดจูบปากนุ่มนั้นกำลังทำให้เธอหลงลืมตัวอีกครั้ง หลังจากที่เขาปรนเปรอเธอ สอนให้เธอรู้จักปลายทางความสุขในแบบที่ผู้หญิงและผู้ชายสามารถทำร่วมกันได้ อันนามาเรียยังคงถูกจูบอย่างเอาจริงเอนังในตอนที่เขาขยับตัวเพื่อครอบครองเธอ

อ้อมแขนของเขาเหมือนเหล็กแข็งกระด้างที่พันนาการเธอไว้หลายครั้งที่เธอคิดจะขจัดขึ้นเขา แต่ก็ถูกชายหนุ่มยับยั้งความคิดด้วยปากและมือของเขา อันนามาเรียโอบแขนไปรอบเรือนกายแกร่งกำยำ เขาเป็นบุรุษที่รูปร่างสูงใหญ่ กล้ามเนื้อแข็งกระด้าง ไหล่กว้าง เอวสอบ เป็นบุรุษที่มีรูปร่างเจ้าเสน่ห์อย่างแท้จริง

หญิงสาวพวาเพราะเขาจูบเธอรุนแรงยิ่งขึ้น จวบจนเธอรู้สึกว่าเขากำลังตีตราประทับเพื่อประกาศว่าเขาเป็นเจ้าของเธอ

แต่ไม่มีวันเป็นแบบนี้หรอก เขาไม่สามารถเป็นเจ้าของเธอได้ ความสัมพันธ์ของทั้งคู่จะเกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาอันสั้น และจบลงอย่างรวดเร็ว เขาจะไม่มีโอกาสได้รู้ด้วยซ้ำว่าเธอเป็นใคร เธอเริ่มต้นความสัมพันธ์นี้ด้วยสิ่งทีเรียกว่า ‘อารมณ์ชั่ววูบ’

“ฮะ! เจ็บ”

เสียงหวานนุ่มดังผ่านริมฝีปากที่ถูกปลดปล่อยเป็นอิสระชั่วคราว แล้วเธอก็ถูกเขาบดจูบลงมาอีก ร่างกายของอันนามาเรียเหมือนถูกฉีกเมื่อการครอบครองอันดุเดือดจากเขาเริ่มต้นขึ้น เขาช่างยิ่งใหญ่เหลือเกิน เธอรู้สึกเหมือนกำลังถูกฉีกออกจากกัน

สองมือที่กอดรัดเขาเปลี่ยนไปหุบหลังเขา แต่ชายหนุ่มก็เลื่อนตัวลึกลงไปในร่างกายของเธออย่างมั่นคง อันนามาเรียน้ำตารินไหล ไม่ใช่แค่เพราะความเจ็บปวด แต่เพราะความเสียดายอย่างสุดแสนที่เกิดขึ้นกับเธอ เสียดายในสิ่งที่เธอไม่อาจย้อนเวลากลับไปเรียกคืนมาได้

แต่ความเสียดายนั้นก็ค่อยๆ ถูกกลบกลืนด้วยอารมณ์รัญจวนที่เธอ

เพิ่งเคยพานพบ หลังจากความเจ็บปวดผ่านพ้นไป มันยังเจ็บอยู่ แต่ไม่เจียนตายเหมือนตอนทำความรู้จักกับเขาให้มากขึ้นในตอนแรก สองมือของเธอจิกปลายนิ้วลงบนแผ่นหลังของชายหนุ่ม

“ฮือ!”

เขาจูบเธอตุตันเกินไป ปากร้อนๆ ของเขากำลังจะทำให้เธอขาดใจ จนเธอต้อง कराบประท้วง แต่ชายหนุ่มไม่สนใจเสียงเล็กๆ ผ่านลำคอระหง เขายังคงบดจูบปาก มือสากเลื่อนขึ้นมาคลึงเคล้าสัดส่วนอวบอืดที่เขาจูบพืด จนแทบแหลกลคามือและปากก่อนหน้า

อันนามาเรียหยัดตัวขึ้นหาเขา หญิงสาวสิ้นระริกไปทั้งตัว แต่เธอหลบหนีสัมผัสสร้อนระอุจากเขาไม่ได้ แม้เขาจะทำให้เธอวาบหวมจนแทบทรนรับไม่ไหวอีกต่อไป มือของเธอเล็กนืดเดียวเมื่อเทียบกับเรือนกายแกร่งกำยำ เธอเลื่อนมือมาจากแผ่นหลังของเขา แทรกเข้าระหว่างเรือนกายของทั้งคู่ เพื่อทาบเข้ากับแผ่นอกกว้าง มือขาวเนียนแทบจมลึกลงไปกับลอนกล้ามเนื้อของแผ่นอกแกร่ง จากความเจ็บร้าว กลับกลายเป็นความรัญจวนที่แทรกคลอกเคล้ามาพร้อมกับความเจ็บปวดที่เริ่มลดน้อยลงทุกขณะ

“เธอเป็นของฉัน”

เหมือนเธอได้ยินคำพูดนั้นรางเลือน แต่เธอเป็นของเขาไม่ได้หรอก เขาจะเป็นความลับในส่วลึกของหัวใจเธอ

“มะ...ไม่”

“ใช่”

เขาประกาศกร้าวใส่ดวงตาเธอ นิ้วแกร่งจับคางเธอ ตรึงไบหน้าของหญิงสาวเอาไว้ แสงไฟสีเหลืองนวลที่เขาเปิดเอาไว้หนึ่งดวงนั้นทำให้เธอ มองสบตากับเขาและเห็นประกายความเป็นเจ้าของที่เขาจงใจให้เธอมองเห็น

เหตุใดเธอถึงรู้สึกว่าเขาช่างเปี่ยมไปด้วยอำนาจ เหมือนกับว่าเธอไม่ได้ด้อยไปกว่าเธอเลย แต่เป็นไปไม่ได้หรอก ด้วยสถานะของเธอ จะมีสักกี่คนในประเทศนี้ที่เรียกได้ว่ามีสถานะเท่าเทียมหรือใกล้เคียงกับ

ท่านหญิงอันนามาเรีย

“เธอจะต้องจดจำคืนนี้ไปจนวันตาย”

มันเป็นคำบัญชา และช่างแสนน่ากลัว จดจำไปจนวันตายอย่างนั้น เหวอ เป็นการจดจำตลอดชีวิต เขาเรียกร้องกินไปหรือเปล่า มันคือคำสั่งห้ามเธอลิ้มรสชาติๆ อันนามาเรียไม่มีโอกาสได้ได้เถียง ริมฝีปากของเธอถูกรอปรอองอีกครั้ง

ความหวานรัญจวนแผ่ซ่านไปตลอดร่างกาย เธอผวาจมลึกเข้าไปในอ้อมแขนของเขา เมื่อชายหนุ่มเคลื่อนไหวร่างกายราวกับพายุ เพื่อปรนเปรอเธอกับเขา กระทั่งทั้งคู่ไปถึงปลายทางของความสุขทางกายในเวลาไล่เลี่ยกัน

ร่างกายของเธอเจ็บปวดหลังพายุความสุขพัดผ่าน แต่อันนามาเรียต้องข่มกั้นความคิดที่อยากจะซุกตัวอยู่ในอ้อมแขนของเขา

“โอ๊ะ!” หญิงสาวอุทานแล้วก็ยกมือขึ้นปิดริมฝีปาก ก่อนที่เธอจะเปลอเปล่งเสียงดังออกไปมากกว่านี้ เธอถอยห่างจากร่างแกร่งกำยำของบรูซซ์ที่นอนแนบชิดมาครึ่งค่อนคืน อันนามาเรียทำแขนข้างหนึ่งลงบนที่นอนอีกมือดึงผ้าห่มขึ้นคลุมร่างเปลือยดงาม

ร่างกายที่เคยบริสุทธิ์ผุดผ่องไม่สามารถเรียกคืนสิ่งที่สูญเสียชีวิต หญิงสาวไล่ดวงตากับใบหน้าของบรูซซ์ที่เธอมอบกายให้ เขาเป็นชายหนุ่มหน้าตาดีเลิศเชี่ยวชาญ แต่ในขณะที่เดียวกันเขาก็มีความดุดันที่น่ากลัวอยู่ในตัว

เขาทำให้เธอนึกถึงเสียดำตัวใหญ่ ในยามที่เขานอนหลับ ชายหนุ่มเหมือนรูปปั้นที่สมบูรณ์แบบจนไร้ที่ติ ไม่น่าเชื่อว่าในประเทศซัคคาเวียจะมีประชาชนที่สามารถใช้คำว่าสง่างามราวกับผู้ปกครองเมืองหรือผู้มีอำนาจในประเทศแบบนี้ปะปนอยู่ด้วย

เขามีสง่าราศีเกินจากชาวบ้านธรรมดา เขาทำให้เธอคิดถึงบรรดาพี่ชายของเธอ สูงส่งและมีอำนาจมหาศาลอยู่ในมือ หญิงสาวยื่นมือไปแตะแก้มเขาเบาๆ เธอขยับกายนั่งตัวตรง ขอบตาร้อนผ่าวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่

ในเมื่อเธอเลือกเอง แม้จะใช้คำว่าเลือกเพราะอารมณ์ชั่ววูบ เธอก็ต้องรับผลของมัน

“ลาก่อนนะคะ”

เธอไม่ทราบชื่อเขา และเขาก็ไม่ทราบชื่อเธอ แต่ทั้งคู่เลือกที่จะมีความสัมพันธ์กัน อันนามาเรียทำลายศักดิ์ศรีของตัวเองจนย่อยยับ เพียงเพราะเธอต้องการประกาศจุดยืน หญิงสาวไม่ได้คิดให้รอบคอบว่ามันสมควรแล้วหรือกับการกระทำของเธอ

และเมื่อเธอทำมันลงไปแล้ว อันนามาเรียก็จะไม่รู้ฟื้นเพื่อถามว่ามันถูกต้องหรือไม่ ถามตอนนี้แล้วจะได้อะไร แต่เธอได้ในสิ่งที่เธอต้องการแล้ว หญิงสาวเลื่อนตัวลงจากเตียงซำๆ เพราะกลัวคนบนเตียงจะตื่น เมื่อเธอลงไปยืนหน้าห้องอยู่บนพื้นเพราะอาการเจ็บหนีบตลอดร่าง โดยเฉพาะบริเวณกึ่งกลางเรือนกาย อันนามาเรียก็ต้องหันไปมองคนบนเตียงอีกครั้ง

คงเพราะเขาเป็นผู้ชายคนแรกที่เขาใกล้ชิดด้วย ยอมให้เขายึดครองพรหมจารี จึงมีความรู้สึกบางอย่างเกิดขึ้นกับเธอ เหมือนจะเป็นความโหยหาและอยากพบกับเขาอีกสักครั้ง แต่อันนามาเรียต้องตัดใจ เธอจะต้องกลับไปที่ทำหนัก เพื่อเตรียมปฏิบัติตามแผนการขั้นต่อไปของเธอ

“เราคงไม่ได้พบกันอีก ฉันขอตัวก่อนนะคะ”

หญิงสาวหยิบเสื้อผ้าที่กระจายอยู่บนพื้นขึ้นมาสวม เธอกลั้นใจไม่หันไปมองคนบนเตียง เลือกที่จะเดินออกไปจากบ้าน

เมื่อร่างของเธอพ้นออกไป บุรุษที่เธอคิดว่าหลับก็ลุกขึ้นนั่ง ใบหน้าของเขาตึงเครียด แต่ชายหนุ่มก็หยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาเพื่อติดต่อคนของเขาให้ตามอารักขาเธอจนเธอถึงที่หมาย

“ไม่ได้พบกันนั้นหะรอ เราต้องได้พบกันอีกแน่ ท่านหญิง”

น้ำเสียงของเขาเย็นชาแต่ก็หนักแน่นมั่นคง เธอเป็นของเขาตั้งแต่แรก และก็ต้องเป็นตลอดไป ไม่มีสิ่งใดหรือว่าใครจะมาเปลี่ยนแปลงความจริงข้อนี้ได้ ถ้าหากอันนามาเรียรู้ว่าเขาเป็นใคร เธอจะต้องตกใจจนแทบสิ้นสติ

แน่นอน

ท่านหญิงอันนามาเรียขอบตาร้อนผ่าวเมื่อกลับมาถึงตำหนักแล้ว พบกับบีทริซที่กระวนกระวายรอคอยเธอด้วยน้ำตานองหน้า

“ท่านหญิงเจ้าคะ ปลอดภัยดีไหมเจ้าคะ”

“ฉันปลอดภัยดีบีทริซ”

ท่านหญิงข่มกลั้นความรู้สึกกลับสนมมากมายที่ठाโถมกดดันอยู่ภายใน ร่างกายของเธอ แต่สติที่ยังไม่สมบูรณ์หนักก็ถูกรบกวนอีก

“ท่านชายรออยู่ในตำหนักเจ้าคะ รีบไปพบท่านชายก่อนเถอะนะ เจ้าคะ”

บีทริซขอดรัดท่านหญิงอันนามาเรีย เธอต้องรีบพาท่านหญิงเข้าไป พบกับบุคคลสำคัญก่อน และเมื่อเข้าไปถึงห้องรับรอง ท่านหญิงก็ยิ่งขอบตาร้อนนอยากร้องไห้ออกมาให้สาแก่ใจ ไม่ใช่แค่ท่านชายฟลาเวียน แต่บรรดา พี่ชายของเธอต่างมารวมตัวกันในตำหนักครบทุกคน

ไล่ตั้งแต่ท่านชายฟลาเวียน ตามด้วยแรนดอล์ฟซึ่งบินด่วนด้วย เฮลิคอปเตอร์มาจากเมืองอเล็กซานเด เซธกับคีอัสซึ่งอยู่ในระหว่างการ ปฏิบัติหน้าที่พิเศษก็มารวมตัวกันที่ตำหนักของท่านหญิงอันนามาเรีย ส่งท่านหญิงเรียวร้อย บีทริซก็หลบออกไปอย่างรู้หน้าที่ เธอยกมือขึ้นเช็ด น้ำตาเมื่อหันหลังเดินจากมา

“พี่ชาย พี่แรนดอล์ฟ พี่เซธ พี่คีฟ”

ทุกคนลุกขึ้นยืน และท่านชายฟลาเวียนก็ยื่นมือมาหาห้องสาว อันนามาเรียพุ่งเข้าไปในอ้อมกอดของท่านชายฟลาเวียน พี่ชายอีกสามคน ของเธอเดินเข้ามาวางมือลงบนศีรษะของเธอทีละคน เพื่อส่งผ่านความ ห่วงใยให้กับหญิงสาว แล้วก็เดินไปนั่งบนโซฟา

“ขอโทษค่ะ”

“น้องกลับมาอย่างปลอดภัยก็ดีแล้ว”

ท่านชายฟลาเวียนเลือกที่จะไม่ถาม น้ำเสียงเรียบเฉย แต่มีกังวาน
ของความอบอุ่น ทำให้ท่านหญิงเกือบกลืนน้ำตาไม่อยู่ เธอทำอะไรลงไปหนอ
เพราะนิสัยแบบเด็กๆ ของเธอทำให้ทุกคนต้องวุ่นวายกันไปหมดใช่หรือเปล่า

“ฉันทำให้ทุกคนวุ่นวายใช่ไหมคะพี่ชาย”

“สำหรับพี่ไม่ใช่”

ท่านชายฟลาเวียนประคองน้องสาวสุดที่รักไปนั่งด้วยกันบนโซฟา
อันนำมาเรียกใช้ดวงตาคู่สวยมองไปยังพี่ชายอีกสามคน

“พี่เรนดอล์ฟ พี่เชซ พี่คิฟ ฉันขอโทษค่ะ”

“ไม่ต้องขอโทษท่านหญิงน้อย”

เรนดอล์ฟซึ่งเป็นพี่ชายที่มีอายุมากที่สุดในกลุ่มพี่ชายของเธอกล่าว
กับน้องสาว ถึงน้ำเสียงของเขาจะราบเรียบ แต่ก็มีคามห่วงใยแฝงอยู่

“ไปชนที่ไหนมา ทำไมไม่ชวนพี่ไปด้วย”

เชซกล่าวกับน้องสาวเพื่อผ่อนคลายบรรยากาศตึงเครียด ในดวงตา
ของอันนามาเรียไม่สามารถปกปิดความเครียดไว้ได้ แต่เขาก็เลือกที่จะ
ไม่พูดถึง หรือซักไซ้ เพื่อรักษาสภาพจิตใจของอันนามาเรียผู้เป็นที่รักของ
พวกเขา

“พี่เชซติดงานนี่คะ”

“นั่นสิ เพราะเธอไม่ยอมชวนเชซไปด้วยกัน หมอนี่ก็เลยงอแงจน
ที่ต้องพาเขามาหาเธอ”

คือคิฟกล่าวกับน้องสาวสุดที่รัก อันนามาเรียมีรอยยิ้ม เธอรู้ว่าพี่ชาย
ต่างก็พยายามที่จะรักษาบรรยากาศ เพื่อไม่ให้เธอต้องตึงเครียด พวกเขา
เลือกที่จะไม่ถามสักคำว่าเธอหายไปไหนมา แต่เลือกจะพูดคุยเพื่อให้เธอ
มีรอยยิ้ม และส่งตัวเธอให้กับเข้ารับใช้ ก่อนจะกลับออกไปจากตำหนัก

ดู กระจุกธนูสีดอกฟุ้งไปยังเป้าเบื้องหน้าทั้งสี่อัน แม่นยำ และเข้าตรง
กลางเป้าเหมือนจับวาง ท่านชายฟลาเวียน เรนดอล์ฟ เชซ และคือคิฟ

อยู่ในสนามซ้อมยิงธนู แน่แน่นอนว่าตึกป้านนี้พวกเขาควรอยู่ในที่พำนัก แต่ความตึงเครียดที่เกิดขึ้นทำให้ทุกคนต้องมาระบายอารมณ์ด้วยการยิงธนูจนกว่าเป้าจะพurun

ต่างคนต่างนั่งเงียบ เฟ่งสมาธิไปตรงหน้า ลูกธนูดอกแล้วดอกเล่าถูกปล่อยออกไป ท่านชายฟลาเวียนเป็นคนแรกที่วางคันธนูลงบนโต๊ะ ลูกธนูสำหรับเขาหมดแล้ว และเขาจำเป็นต้องหยุดมึน ใบหน้าเรียบเฉยของท่านชายฟลาเวียนเปรียบได้กับรูปปั้นที่ไร้ความรู้สึก

แต่เมื่อที่กำแน่นเข้าหากันคือการบ่งบอกสภาพอารมณ์ของเขา ใช้ว่าเขาไม่รู้ว่ามิเหตุการณอะไรเกิดขึ้น แต่ต่อให้รู้ก็ต้องทำเป็นไม่รู้ เพราะถึงเขาจะเป็นบุคคลที่มีอำนาจรองจากท่านชายคาร์โลมันผู้เป็นบิดา แต่ในบางสถานการณ์ คำสั่งเฉียบขาดจะถูกนำมาใช้ไม่ได้

“ท่านชาย โต้ะจะหักคามือเอานะ”

แรนดอล์ฟเอ่ยปากเตือน เขาต้องทำตัวเป็นพี่ใหญ่ที่มีความสุขุมลุ่มลึก ทั้งที่ภายในใจของเขาร้อนรุ่ม และพร้อมปะทะเต็มที่

“ดวงตาของนายเหมือนไฟ ในขณะที่กำลังทำตัวเหมือนน้ำ”

ถึงจะอายุน้อยกว่า แต่ด้วยศักดิ์ที่สูงกว่า และเพื่อเป็นการตัดปัญหาพวกเขาซึ่งกล่าวคำสาบานเป็นเพื่อนที่ต้องจงรักภักดีต่อมิตรภาพของกันและกันก็เลือกที่จะคบหากันโดยไม่สนใจว่าใครอายุเท่าไร แต่จะปฏิบัติต่อกันเยี่ยงคนในวัยเดียวกัน

“ฉันกำลังควบคุมตัวเองอย่างเต็มที่ คงเพราะหนูโรสเป็นน้องสาวที่พวกเราให้ความสำคัญ เรื่องแบบนี้ทำให้ฉันรู้สึกอยากอาละวาด”

แรนดอล์ฟยอมรับตามตรงไม่ปิดบัง ในขณะที่พวกเขาทั้งสี่คนเกี่ยวข้องเป็นญาติกัน แต่อีกหนึ่งคนที่ไม่อยู่ที่นี่ เป็นบุรุษนอกราชวงศ์ มาร์ลโคเซนเต้ แต่เป็นหนึ่งในกลุ่มที่สาบานร่วมกัน

ดามาคัส เวอร์ลาติเมียร์

หากไม่ใช่เพราะคำสาบาน พวกเขาคงได้กระโจนเข้าไปทำหั่นกันแล้ว

และนอกจากนี้ก็ยังมักเกิดเหตุอีกหลายลำดับขั้นที่ทำให้พวกเขาทั้งสี่คนต้อง
ควบคุมตัวเองอย่างยิ่งยวด น้องสาวถูกย่ำยี มีหรือที่พี่ชายจะไม่ชุ่นเคือง

โดยเฉพาะอีกฝ่ายคือเพื่อนสนิทรวมกลุ่ม ตามาคัส เวอร์ลาติเมียร์
เป็นเพื่อนร่วมสถาบันของพวกเขา แต่ด้วยภาระหน้าที่ และนิสัยส่วนตัวของ
ตามาคัสผู้ชอบเก็บตัวเงิบ ทำให้ตามาคัสกับท่านหญิงอันนามาเรียไม่เคย
มีโอกาสพบหน้ากัน

แต่ในตอนนี้จะบอกว่าไม่เคยพบกันก็คงไม่ได้ พี่ชายทั้งสองของท่านหญิง
หันไปมองสบตากันอย่างไม่สบอารมณ์นัก ต่อให้มิโทสะ พวกเขาก็ต้อง
ควบคุมมันเอาไว้ และต่อให้พวกเขามีอำนาจล้นมือในตอนี้ ก็ไม่สามารถ
ทำอะไรได้เลยนอกจากอดทน! และข่มกลั่นความรู้สึกอยากปะทะไว้ในใจ

ท่านชายฟลาเวียน แรนดอล์ฟ เซธ และคีโอคิฟ ได้รับการกิจจว่น
จากท่านชายคาร์โลมัน ท่านชายฟลาเวียนกับแรนดอล์ฟต้องเดินทางไป
ฝรั่งเศส เซธเดินทางไปมิวนิก และคีโอคิฟมีปลายทางของภารกิจอยู่ที่
ลอนดอน

“นายคิดว่ามันแปลกใช่ไหมท่านชาย”

ทั้งหมดเดินทางมาพบกันในห้องพักรีวิวของสนามบิน แต่พวกเขา
จะแยกย้ายกันเดินทางไปยังประเทศจุดหมายปลายทาง คีโอคิฟมีความ
คลางแคลง ไม่ใช่แค่เขาหรอก ท่านชายฟลาเวียน แรนดอล์ฟ และเซธ
ก็เช่นเดียวกัน

“มันคือหน้าที่”

ท่านชายฟลาเวียนตอบราบเรียบ หันไปหน้ามองออกไปนอกผนัง
กระจก การส่งตัวพวกเขาออกนอกประเทศเป็นคำสั่งเร่งด่วน เพื่อป้องกัน
ไม่ให้พวกเขาก่อเรื่องวุ่นวายลับหลังท่านชายคาร์โลมัน รู้เต็มอกแล้วทำอะไร
ได้ เมื่อเป็นคำสั่งของบิดาผู้สูงศักดิ์ แม้แต่ท่านชายฟลาเวียนก็ต้องก้มหน้า
ยอมรับ

การตัดสินใจบ้าบิ่นของท่านหญิงน้อย พวกเขายังไม่รู้ แล้วมีหรือจะรอดพ้นสายตาของท่านชายคาร์โลมัน ทางออกของเรื่องนี้ย่อมต้องถูกเตรียมเอาไว้เรียบร้อยแล้ว พวกเขาทั้งสี่ไม่ได้รับอนุญาตให้อยู่รวมเป็นสักขีพยาน แต่ถูกเตะโด่งออกจากประเทศซัคคาเวียชั่วคราวด้วยคำว่า ‘หน้าที่’ เมื่อกลับมาอีกครั้ง การตระเตรียมทั้งหมดก็คงพร้อมสำหรับการดำเนินการขั้นต่อไป พวกเขาหมดโอกาสแม้แต่จะคิดบัญชีกับตามาคัส และพวกเขาก็ไม่ได้รับโอกาสให้ปฏิเสธการตัดสินใจของท่านชายคาร์โลมัน

“หน้าที่?”

“ใช่ หน้าที่”

คืออาชีพตาม้าอีกครั้ง เขาเลื่อนสายตาลงไปยังมือสวยแบบสุภาพบุรุษผู้ดีของท่านชายฟลาเวียน แรนดอล์ฟพับกับเชลล์เลื่อนสายตามองตาม เชลเลนตัวพิงแผ่นหลังกับพนักโซฟา ทั้งสี่ระหวางตามลงไป

“ปากกาในมือนางอเนาะท่านชาย”

ท่านชายฟลาเวียนดึงใบหน้ากลับมาช้าๆ เขาก็มืดระหวางลงต่ำเพื่อมองปากกาที่ตัวดำมบิดโค้งไม่ตั้งตรงเหมือนเดิม

“ปากกาที่หื้อนี้ไม่หนักเท่าไร”

ท่านชายฟลาเวียนบอกหน้าตาเฉย เขาลุกขึ้นยืนหลังจากพลิกข้อมือเพื่อดูเวลา ปากกาถูกโยนทิ้งลงถึงขยะ เพราะเขาต้องเตรียมตัวเดินทาง

“เดินทางปลอดภัยท่านชาย แรนดอล์ฟ”

เชลล์กับคิอาตีฟลุกขึ้นเพื่อโค้งศีรษะทำความเคารพส่งท่านชายฟลาเวียน ท่านชายหนุ่มเดินออกไปด้วยใบหน้าเรียบเฉย แต่ภายในอกของเขาสะสมโทะสะไว้เต็มที่

ท่านหญิงอันนามาเรียนั่งอยู่บนโซฟาริมหน้าต่าง เธอรู้สึกคิดถึงบุรุษแปลกหน้าเจ้าเสน่ห์ซึ่งเป็นเจ้าของร่างกายเธอ ความคิดถึงที่เธอต้องการบดมันไปให้พ้นจากความคิดของเธอโดยเร็วที่สุด คงเพราะเขาเป็นผู้ชาย

คนแรก และคงเป็นผู้ชายคนสุดท้ายที่เธอจะยอมให้ครอบครองร่างกาย

นอกจากนี้ก็ยังมีความตึงเครียด ท่านหญิงเตรียมพร้อมสำหรับการสนทนากับบิดา หญิงสาวขอเข้าพบท่านชายคาร์โลมัน และได้รับอนุญาตให้พบกับบิดาในวันพรุ่งนี้ เพราะท่านชายติดภารกิจเรื่องงาน เธอถอนหายใจ

“ขอให้ผ่านไปด้วยดีเถอะนะ”

ท่านหญิงจะไม่คิดถึงการทำหน้าที่ผ่านมาของเธอ เธอยังตำหนิตัวเองเมื่อกลับโหยหาสัมผัสจากบุรุษแปลกหน้าผู้นั้น

“ลืมเขาซะอันนามาเรีย เขาก็แค่หมาตัวหนึ่งในเกมชีวิตของเธอเท่านั้น”

ปากเธอออกคำสั่ง แต่สมองและหัวใจมีความคิดเป็นของตัวเอง และมันเลือกที่จะไม่เชื่อฟังเธอ ท่านหญิงมีปัญหากับการรับมือในเรื่องนี้ ดวงตาดวงงามมองผ่านหน้าต่างไปยังสวนสวยภายนอก ดอกกุหลาบสีขาวยังคงงดงาม แม้บางดอกกลีบจะร่วงโรยลงบนพื้นดิน

กุหลาบขาวเป็นดอกไม้ที่ท่านหญิงอันนามาเรียโปรดปราน ท่านหญิงติดท่านแม่มาก ไม่อยากอยู่ห่าง เพื่อทะนุถนอมหัวใจลูกสาวสุดที่รัก พระชายาจึงสั่งให้ปลูกกุหลาบขาวที่ท่านหญิงชอบรอไว้ล่วงหน้า แล้วบอกท่านหญิงว่าให้ดูแลกุหลาบขาวแทนมารดา

ตอนอายุสิบห้าที่ย้ายมาอยู่ตำหนักไวท์โรส พระชายาจะมานี่เพื่อส่งท่านหญิงเข้านอนทุกคืน ในยามกลางวันท่านหญิงก็คอยดูแลกุหลาบขาว ทำหน้าที่แทนมารดากระทั่งท่านหญิงผ่านคืนวันที่ไม่คุ้นชินสำเร็จ ท่านหญิงนึกถึงมารดาแล้วน้ำตาซึม

เธอทำลายศักดิ์ศรีของตัวเองจนย่อยยับไปแล้ว การตัดสินใจชั่ววูบทำลายเกียรติยศอันสูงส่งที่เธอมีตั้งแต่กำเนิด ตอนเธอตัดสินใจ เธอเต็มไปด้วยโทสะ แต่เมื่อเธอมีเวลาอยู่กับตัวเอง อันนามาเรียก็ได้คำตอบว่าการกระทำของเธอเป็นเรื่องน่าอับอายสิ้นดี

เธอทำผิดต่อราชวงศ์ แต่ในเมื่อทำลงไปแล้ว หญิงสาวก็จะใช้

บุรุษแปลกหน้าผู้นั้นให้เกิดประโยชน์ต่อสถานภาพโสดของเธอ ดามาคัส เวอร์ลาติเมียร์ ย่อมไม่ต้องการสตรีที่แม่จะสูงศักดิ์แต่ก็ไม่ใช้สตรีพรหมจารี อย่างแน่นอน

“ขอโทษนะคะท่านพ่อ ท่านแม่”

ความรู้สึกผิดอัดแน่นอยู่ภายในใจ แต่อันนามาเรียก็ต้องผ่านช่วงเวลานี้ไปให้ได้ เธอเลือกแล้วที่จะทำมัน ก็ต้องยอมรับผลจากการกระทำของตัวเอง

“ขอโทษพี่ชายด้วยนะคะ”

เธอได้รับการทะนุถนอมจากพี่ชายทั้งสองคน ได้รับความรัก ความเอาใจใส่มากมายเหลือเกิน และเธอกำลังจะทำให้พวกเขาต้องรู้สึกเสียใจ ถ้าหากรู้ว่าเธอทำอะไรลงไป อันนามาเรียถอนหายใจซ้ำอีกหลายครั้ง

“ฉันพลาดไปแล้วค่ะ แต่ฉันก็ต้องยอมรับมัน” เธอเอนศีรษะฟิงซบกับพนักงุ้มของโซฟา หญิงสาวขมขื่นในอกเหลือเกิน เธอกำลังน้ำตาตกใน และสับสน ความคิดวุ่นวายกับตกอยู่ในเขาวงกต

มี เธอขึ้นห้อง ท่านหญิงอันนามาเรียรู้ดี เธอทำผิดเต็มประตู ต่อให้เธอไม่เต็มใจแต่งงาน แต่เธอจะทำลายเกียรติของราชวงศ์แบบนี้ไม่ได้ หญิงสาวใช้ความกล้าหาญทั้งหมดที่เธอมี พาดตัวเองเข้าไปในห้องรับรองซึ่งบิดามารดาอาศัยอยู่นั้น

“หนูโรส”

“ท่านพ่อ ท่านแม่”

ท่านหญิงถอนสายบัวแสดงความเคารพต่อบิดามารดา พระชายาเดินเข้าไปหาบุตรสาว สวมกอดอันนามาเรียแล้วก็จูบแก้มหญิงสาวเบาๆ

“ท่านแม่ขา”

ท่านหญิงเรียกมารดาเสียงเศร้าซึ้ง พระชายาลูบแก้มบุตรสาวเบาๆ แล้วก็จับมือท่านหญิงพาเดินไปนั่งบนโซฟา ความอ่อนโยนของมารดา

ยิ่งทำให้ความรู้สึกผิดถาโถมอัดแน่นภายในใจ พระชายาจะทำใจรับกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้หรือเปล่า

พระชายาบิบบมือบุตรสาวเบาๆ ยิ้มอ่อนโยนส่งให้แล้วก็เดินกลับไปนั่งบนโซฟาตัวเดียวกับสามี ท่านชายคาร์โลมันจับจ้องบุตรสาวอยู่ก่อนหน้านี้ และเมื่อท่านหญิงหันไปมองบิดา เธอก็รู้ว่าต้องกล่าวถึงเรื่องที่เกิดขึ้นอย่างรวบรัดที่สุด

“มีอะไรจะพูด อันนามาเรีย”

“ท่านพ่อท่านแม่คะ ลูกทำผิดค่ะ”

“เรื่องอะไร”

“ลูกทำลายเกียรติของราชวงศ์”

ท่านชายคาร์โลมันนั่งนิ่ง ให้เวลาท่านหญิงอันนามาเรียรวบรวมคำพูดและรายงานถึงเรื่องที่เกิดขึ้นด้วยตัวเอง

“ท่านพ่อคะ ลูกไร้คุณสมบัติที่เหมาะสมของการเป็นภรรยาของท่านตามาคัสค่ะ”

ท่านชายคาร์โลมันยังคงรับฟังอย่างสงบ ท่านหญิงอันนามาเรียรู้ว่าเธอจะต้องเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้บิดากับมารดาฟังให้ละเอียดที่สุดเท่าที่เธออยากจะทำ

“ลูกไม่ได้ตั้งใจให้เรื่องนี้เกิดขึ้นค่ะ”

มันเป็นเหตุการณ์ประจวบเหมาะ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในช่วงอารมณ์ที่เธอกำลังขาดความยับยั้งชั่งใจ หากจะใช้คำว่าไม่ได้ตั้งใจ ท่านหญิงก็รู้สึกว่ามันสมเหตุสมผล

“วันที่ลูกลี้กลอบออกไปจากตำหนัก ลูกออกไปเพื่อพบกับคนรักของลูกค่ะ”

“ใคร?”

ท่านชายคาร์โลมันถามกลับมาสั้นๆ อันนามาเรียประสานมือเข้าด้วยกันและกระชับมือแน่น เพราะอารมณ์ที่กำลังปั่นป่วนอย่างหนัก อันนามาเรีย

สบตากับบิดาอีกครั้ง ก่อนจะหลบวูบ และเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในคืนนั้นให้ท่านชายคาร์โลมันกับพระชายาฟังในแบบที่เธอขัดเกลาเนื้อเรื่องมาเรียบร้อย

“ลูกขอโทษค่ะท่านพ่อ ท่านแม่”

ท่านหญิงอันนามาเรียพาตัวเองไปนั่งคุกเข่าลงตรงหน้าบิดากับมารดา ก้มศีรษะยอมรับความผิดพลาดที่เกิดขึ้น หญิงสาวเล่าเท่าที่เธอต้องการบอกกับบิดามารดา ให้เหตุผลของการลักลอบออกจากตำหนัก ว่าเธอออกไปพบคนรัก

เธอพลาดพลั้งมีอะไรกับคนรักของเธอไปแล้ว ทำให้เธอขาดความเหมาะสม ไม่สามารถเป็นภรรยาของดามาคัสได้อีกต่อไป ท่านชายคาร์โลมันวางมือลงบนศีรษะของบุตรสาว การกระทำนั้นทำให้ขอบตาของท่านหญิงร้อนผ่าว

“ลูกขอโทษค่ะท่านพ่อ”

ท่านหญิงก้มก้นก่อนสะอื้นในลำคอ เธอเชื่อฟังบิดา เป็นเด็กดีของบิดา เป็นท่านหญิงที่แสนน่ารัก ถึงจะมีมุมแอบดื้อดิ่ง แต่ท่านหญิงไม่เคยทำตัวแบบนี้กับท่านชายคาร์โลมัน

“ไม่เป็นไร”

ท่านชายตอบรับน้ำเสียงเคร่งขรึม แต่ก็ยังมีความปรานีต่อบุตรสาวอยู่มาก อันนามาเรียยั้งตึงเครียด บิดาไม่ตำหนิ นั่นหมายถึงเหตุผลของเธอได้รับการยอมรับอย่างง่ายดายแบบนั้นเธอ

“ลูกไม่ได้ตั้งใจจริงๆ ค่ะ”

เธอโกหกเรื่องที่บุรุษแปลกหน้าผู้นั้นเป็นคนรัก แต่เธอไม่ได้โกหกถึงความรู้สึกผิดที่เกิดขึ้นกับเธอ ท่านหญิงตึงเครียดมากเหลือเกิน

“ท่านแม่ขา”

“หนูโรส ลูกขึ้นมาเถอะลูก”

พระชายาขยับตัวเพื่อประคองบุตรสาวขึ้นมานั่งตรงกลางระหว่าง

เธอกับสามี ท่านหญิงน้ำตาร่วง แต่ก็มีมือของมารดาคอยซับน้ำตาให้อย่างอ่อนโยน

“ลูกทำผิดต่อราชวงศ์ของเรา”

“ไม่ต้องร้องนะจ๊ะลูก”

“ลูกทำให้เรื่องมันยุ่งยาก”

“แค่ลูกคิดได้ก็พอแล้วจ๊ะ”

พระชายายังคงบอกด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน อันนมาเรียคาดไว้ว่าเธอจะถูกตำหนิ บิดาจะต้องโกรธเกรี้ยว และอาจมีคำบัญชาลงโทษเธอ แต่สถานการณ์ที่เกิดขึ้น มันเป็นเรื่องที่เธอไม่ได้เตรียมตัวรับ ยิ่งไม่มีคำกล่าวโทษ เธอก็ยิ่งรู้สึกผิด

“ลูกขอโทษค่ะ ลูกขอโทษ”

ท่านชายคาร์โลมันโอบแขนไปรอบไหล่ของบุตรสาว และท่านหญิงก็เอนตัวเข้าไปสวมกอดบิดา ปล่อยให้เธอออกมาด้วยความเสียใจอย่างท่วมท้น

“ท่านชายคะ”

พระชายาไปส่งท่านหญิงอันนมาเรียถึงตำหนักไวท์โรส แล้วก็กลับมายังปราสาทเวอร์ดโดซา เธอเดินเข้าไปสวมกอดสามีจากด้านหลัง ถึงจะใช้ชีวิตคู่ร่วมกันมาหลายสิบปี จนบุตรชายกับบุตรสาวโตเป็นหนุ่มฉกรรจ์และสาวสวยวัยสะพรั่ง แต่ทั้งคู่ก็ยังใกล้ชิดกันอย่างอบอุ่นไม่เคยเปลี่ยน

“มานี่เถอะพระชายา”

พระชายาถูกดึงตัวไปยืนด้านหน้าสามี ท่านชายคาร์โลมันโอบแขนไปรอบเรือนกายของสตรีซึ่งมีความสำคัญมากเหลือเกินในชีวิตของเขา

“ส่งท่านหญิงน้อยเรียบร้อยใช่ไหม”

“เรียบร้อยค่ะ ลูกเสียใจมาก”

พระชายาหมუნตัวหันไปหาสามี จากที่ถูกเขากอดทางด้านหลัง เธอก็เอนตัวเข้าไปสวมกอดเขา ชบหน้ากับแผ่นอกกว้าง

“หลังจากเสียใจก็คงได้พยศอีกมาก”

“เป็นโชคดีแล้วค่ะ ที่หนูโรสได้พบกับตามาคัส”

อันนามาเรียเสียใจคิดมากจนไม่ได้เฉลียว ว่าบิดาไม่ได้ซักไซ้เธอเลยสักนิด เหมือนกับว่าท่านชายคาร์โลมันยอมรับในทุกเหตุผลของเธอตลอดทั้งที่หญิงสาวไม่ได้บอกเล่าละเอียดเลย แม้กระทั่งเรื่องลักลอบออกไปจากตำหนัก จนเดือดร้อนที่ชายต้องมาช่วยกันตามหาเธอ แต่เมื่อท่านหญิงกลับไปตำหนัก เรื่องนี้ก็ไม่ถูกยกขึ้นมาพูดอีก กระทั่งเรื่องคนรักอุปโลกน์เมื่อท่านหญิงไม่กล่าวถึงชื่อของเขา บิดาก็ไม่ได้ถาม ท่านชายคาร์โลมันรับฟังเท่าที่เธอเล่า แล้วก็เลือกที่จะนิ่งเฉย

ท่านหญิงไม่ได้เฉลียวใจในจุดนี้ ยิ่งบิดามารดาไม่กล่าวตำหนิต่านหญิงก็ยิ่งเศร้าสร้อยกับพฤติกรรมของตัวเอง ในขณะที่ท่านชายคาร์โลมันกำลังเตรียมการบางอย่าง จะเรียกว่าเป็นกับดักหรือหลุมพรางก็คงไม่ใช่ เพราะเรื่องทั้งหมดเกิดขึ้นจากการกระทำของท่านหญิงอันนามาเรีย

“คงเป็นเพราะโชคชะตา”

“งั้นหรือ”

ท่านชายพูดเพียงเท่านั้น พระชายาคงคิดว่าเป็นเรื่องบังเอิญที่ตามาคัสพบกับท่านหญิงอันนามาเรีย แต่ท่านชายคาร์โลมันกลับคิดไปอีกทางตามาคัสกำลังสั่งสอนท่านหญิงทางอ้อมต่างหาก เอาเถอะ! ในเมื่อเรื่องมันล่วงเลยมาถึงขนาดนี้แล้ว ก็ให้ออกาสตามาคัสกับท่านหญิงจัดการเรื่องส่วนตัวกันเองก็แล้วกัน ส่วนท่านชายกับพระชายาก็ต้องให้ความสำคัญกับการจัดพิธีแต่งงานที่อย่างไรก็ต้องเกิดขึ้นโดยเร็วที่สุด

“หากไม่ใช่เพราะโชคชะตา แล้วทั้งคู่จะพบกันได้อย่างไรคะ”

“เธอจะคิดแบบนี้ก็ตามใจเธอ”

“ท่านชาย ท่านชายไม่โกรธลูกไซ้ไหมคะ ที่ลูกโกหกเรื่องคนรักจอมปลอม”

“จนถึงตอนนี้แล้ว ฉันควรสนใจเรื่องที่สำคัญมากกว่าความโกรธ

แต่อันนามาเรียก็ต้องยอมรับผลจากการกระทำของตัวเองเช่นกัน นี่ละมั้ง
ยิ่งดินเหนี ก็ยิ่งถูกพันนาการจนยากจะแก้ไข เธอคิดว่าฉันกำลังทำร้าย
หัวใจของท่านหญิงหรือเปล่า”

“ไม่หรอกค่ะ” การตัดสินใจของสามีได้รับการสนับสนุนจากพระชายา
เสมอ เพราะเธอทั้งรักใคร่ ให้เกียรติ และเคารพเขายิ่งกว่าใคร

